Tim Lebbon
&
Christopher Golden

POARTA IADULUI

Tim Lebbon
&
Christopher Golden

Poarta Iadului

Versiunea în limba română

UNCRIS

• • •

Lui Vasili Glazkov îi era cald. Adică așa credea, pentru că de mult timp nu mai avusese parte de căldură. Degetele de la mâini și de la picioare îl furnicau datorită circulației sângelui ce revenea în ele, și simțea o senzație plăcută, înțepătoare, în nas și obraji.

Dincolo de ușa deschisă, Anna îi întindea o cană aburindă. Zâmbea. În jurul ei erau accesoriile misiunii lor – cutii cu mostre, echipament de laborator, unelte și instrumente pentru excavat, echipament pentru supraviețuire și haine. Când a intrat el în cameră, ușa s-a trântit în spatele său, jaluzelele s-au închis, și au rămas singuri în căldura luxoasă. Nimic nu mai conta în afară de ei doi. A luat cana și a sorbit din ea, fierbințeala cafelei răspândindu-i-se prin trup, ajungând chiar și la cele mai profunde și reci părți care n-ar fi crezut că se vor mai încălzi vreodată.

Anna a început să-și desfacă centura și hamurile. Și-a lăsat să cadă pistolul și carabina, pumnalul. Din uniformă, a ieșit la vedere trupul tare, musculos. I-a simțit căldura. Îi dorea căldura familiară și parfumul, siguranța ei, dar a așteptat să-și termine cafeaua. Anticiparea era o plăcere și mai mare.

— Vasili!

O mână l-a înșfăcat de braț și l-a smucit, întorcându-l. S-a încruntat, și s-a întins ca să se uite înapoi la iubita sa aproape goală. Dar oricât de tare s-a răsucit, ea nu i-a intrat în câmpul vizual.

— Vasili, trezește-te!

Glazkov a deschis ochii. Aerul din fața sa era plin de ceața respirației. S-a ridicat repede, suspinând, pentru că visul său a înghețat și s-a spulberat în realitatea cenușie.

— Amanda?

Amanda Hall se afla în mica încăpere, încotoșmată în haine groase. Pe gene avea gheață, iar în ochi o sclipire de surescitare.

— Vasili, trebuie să vii.

— Unde?

— Jos, în vale. Ninsoarea a încetat, soarele apune, iar tu trebuie să vii. Hans e deja gata.

Glazkov s-a uitat în jur, încercând să ignore sentimentul neplăcut care îl cuprindea. Camera sa era mică și spartană, conținând mica sa rezervă de haine murdare, câteva cărți și o

singură fereastră acoperită în interior cu un start gros de gheață.

— Iar ai fost singură afară?

Fuseseră preveniți cu toții să nu se aventureze singuri dincolo de limitele taberei. Era periculos, iresponsabil, și riscant pentru toți. Dar Amanda era încăpățânată și sigură de sine, nu o femeie obișnuită să se supună ordinelor. Se întrebă dacă toți americanii erau ca ea.

— Nu contează! a dat ea din mână, înlăturându-i obiecția.

— Deci, ce-i jos, în vale? a întrebat Glazkov.

Frigul îi cuprinsese deja piele și-și croia drum până în oase. Se întreba dacă se va mai încălzi vreodată, ca atunci când el și Ana se aflau împreună. Trecuseră doar 12 săptămâni de când s-au văzut ultima dată, dar ținutul neprielnic lungea timpul și distanța, iar simțământul de izolare era intens. În acest loc blestemat, frigul era o creatură vie, care respira.

— Vino să vezi, spuse Hart, zâmbind iarăși. S-a întâmplat ceva.

Afară, marea liniște albă era o greutate pe care aproape o simțea. Întotdeauna, lui Glazkov i se tăia respirația – nu frigul, ci tărâmul uimitor și sentimentul că ei ar putea fi singurii oameni vii din întreaga lume. Nu existau pe cer dâre lăsate de avioane care să dovedească altceva, nici coloane de fum din coșuri. Nici o dovadă că altcineva s-ar fi aflat vreodată pe acolo. Vechile urme de pași și de moto-sănii au fost acoperite de viscolul recent. Cele trei clădiri interconectate, care formau tabăra – spațiile pentru locuit, laboratorul cu depozitul pentru echipamente, și garajul – erau pe jumătate îngropate, doar acoperișurile și partea de sus a ferestrelor înălțându-se curajos deasupra nămeților.

— Luăm moto-sania? a întrebat Hans Brune.

— E doar o milă, a replicat Amanda.

Neamțul a pufnit, dând ochii peste cap. Dinții îi clănțăneau deja, trupul îi tremura, chiar dacă avea pe el atâtea haine încât abia dacă mai avea formă umană.

— Haide, Hans, spuse Amanda. Eu am fost deja o dată acolo, dimineață.

— O prostie. Știi care sunt regulile.

— Și? Ai să-mi faci raport?

Hans a dat din cap, apoi a zâmbit. Expresia feței era cu greu vizibilă în spatele ochelarilor de zăpadă.

— Păi, dacă trebuie să mergem pe jos, atunci să mergem, spuse. Deja mi-au înghețat *biluțele*.

— Încă mai ai *biluțe*?

— Mari. Grele. Păroase.

— Ca de urs.

S-au pus în mișcare, iar Glazkov asculta zeflemeaua dintre cei doi însoțitori.

Știa că între ei era ceva mai mult decât prietenie – văzuse umbre ciudate noaptea, și uneori le-a auzit gemetele și gâfâielile când vântul era mai calm, iar liniștea de dincolo de cabine amplifica fiecare sunet din interior. Nici unul dintre ei n-a spus ceva despre asta, iar el le era recunoscător. În prima zi au căzut de acord că orice relație în afara celor colegiale sau profesionale putea fi în detrimentul situației lor.

Deși locația lor era mai puțin izolată decât simțeau ei, pentru următoarele șase luni nu existau vizite planificate în stațiunea lor științifică. Hart și Brune probabil că știau că el este la curent, dar se simțeau confortabil în ignoranța lor reciproc simulată.

Știa că acasă, în America, Amanda avea un soț. Despre Hans știa puțin. Dar Glazkov nu judeca niciodată pe alții. La aproape 50 de ani era cel mai experimentat dintre ei. Aceasta era a cincisprezecea sa tabără, și a patra în Siberia. A fost și în Alaska, St. Georgia, Antarctica, Groenlanda, și în multe alte colțuri îndepărtate din lume. În astfel de locuri, legăturile cu *acasă* erau adesea întărite de izolare, dar uneori puteau fi și slăbite. Ca și cum asemenea distanțe și efectele ținuturilor deșertice, dezolante, făceau ca noțiunea de *acasă* să devină vagă și nebuloasă. A văzut oameni întăriți de călătoria lor în asemenea locuri, dar i-a văzut și înfrânți. Cunoștea semnele ambelor categorii. De cele mai multe ori, știa că e mai bine să nu intervină.

Amanda i-a condus departe de stațiunea de cercetare, către panta abruptă ce cobora în vale. Aici, copacii creșteau mai deși, cu crengile veșnic verzi încărcate de zăpadă, iar sub cupola lor era întuneric ca în amurg. Dar, odată intrați în pădurea deasă,

zăpada nu mai era atât de adâncă, iar înaintarea era mai ușoară.

Glazkov, Hart și Brune se aflau aici ca parte a unei coaliții internaționale ce colabora la studierea efectelor schimbării climatice. În timp ce politicile continuau să pună obstacole acțiunii concrete, adevărata știință și cercetătorii își vedeau de treaba lor. Uneori considera că, dacă ar fi fost lăsate pe mâna oamenilor obișnuiți, relațiile umane s-ar fi stabilizat și îmbunătățit în timpul unei singure generații. Sportul, muzica, arta, știința, s-au răspândit pe tot globul ținând prea puțin seama de politici sau religii, sau de mult mai periculoasa combinație a acestor două. La fel a fost și cu studiul lor asupra schimbării climatice. Detractorii o negau, dar, în ultima decadă, Glazkov a văzut destule dovezi cât să-l înspăimânte.

— Și ce făceai pe-aici de una singură? a întrebat Brune.

— Nu mi-era somn, spuse Hart. Și am auzit un zgomot. Am simțit ceva. Voi nu?

— Nu.

— Nici eu, a adăugat Glazkov. Ce a fost?

— Un huruit îndepărtat. Și ceva ca… o vibrație.

— O avalanșă, spuse Brune.

— Posibil, a fost de acord Glazkov. Temperaturile sunt cu 6^0 mai ridicate decât media acestei perioade a anului. Ninsorile au fost mult mai puțin bogate, iar în munți este o grămadă de zăpadă nestabilizată.

— Nu, nu, n-a fost asta, a negat Hart. Am văzut ce a fost.

— Ce anume?

Glazkov începea să-și piardă răbdarea datorită *tachinării* ei.

— E mai bine să vedeți cu ochii voștri.

Au înaintat cu greu, traversând câteva pâraie înghețate și unii copaci prăbușiți, păstrând o vreme liniștea.

— Am crezut că a *fost* o avalanșă, spuse Hart, acum cu o voce mai reținută. Mi-aș fi dorit să fi fost. Dar munții sunt la 10 mile distanță. *Chestia* asta… e mult mai aproape.

Glazkov s-a încruntat. Pentru prima dată de când lucra cu el, ea părea să fie neliniștită.

— Ar trebui să raportăm asta?

— Da, repede. Dar avem nevoie de fotografii.

— Le putem face și după aceea.

Au străbătut nămeții cu ajutorul *rachetelor* de zăpadă atașate la încălțăminte, ieșind din pădure, dar au dat de un strat și mai gros. Brune a ridicat carabina la umăr, iar Glazkov s-a uitat în jur, căutând orice semn al prezenței urșilor. Nimic. De fapt…

— E liniște.

Pe-aici e întotdeauna al dracului de liniște, a replicat Brune.

— Nu, vreau să spun… *prea multă* liniște.

Clișeul mai că îl făcu să râdă, dar expresia de pe chipurile lui Hart și Brune l-au încremenit. Aveau capetele înclinate, glugile date jos ca să poată asculta. Vedea cum amândoi începeau să înțeleagă.

În ținuturile îndepărtate din Peninsula Yamal, la 300 mile nord de Cercul Arctic, erau puțini oameni, dar ei se obișnuiseră cu apelurile, țipetele și urletele sălbăticiunilor. Urșii bruni erau o prezență obișnuită în păduri, iar în zonele mai puțin împădurite erau eleni. Căprioarele erau vânate de lupi. Speciile de păsări erau numeroase, iar marea bufniță-vultur stăpânea cerul. Unele sălbăticiuni erau periculoase, de aceea era necesară carabina. Totuși, după 12 săptămâni petrecute aici, nu se trăsese nici un foc.

— Nimic, a constatat Brune.

Și-a dat jos carabina de la umăr , ca și cum liniștea în sine i-ar fi putut ataca.

— Până acum n-am băgat de seamă, spuse Hart. Haideți. Nu mai e mult, și vom vedea de pe creastă.

— Vom vedea ce? întrebă Glazkov.

Hart s-a uitat la el, iar din ochi îi dispăruse toată buna dispoziție.

— Craterul. Poarta Iadului.

• • •

O, Doamne, are dreptate, se gândea Glazkov. *Chiar este o poartă spre Iad. Dar ce-ai fi în fundul ei?*

— N-am mers mai departe de aici, spuse Hart.

— Nici nu te condamn, a liniștit-o Burne. Vasili?

— O dolină, a hotărât Glazkov.

— Chiar așa? E uriașă.

— Să mergem.

Au început să coboare panta abruptă, spre josul văii, și vedeau acum și alte caracteristici. Glazkov consideră că are un diametru de peste 150 m. Pentru că soarele se afla foarte jos deasupra orizontului, gaura era adâncă și neagră, razele de lumină ajungând doar la marginea opusă. La prima vedere a avut oarece îndoieli, dar nu exista nici o explicație pentru fenomenul către care se îndreptau.

Topirea permafrostului – fapt ce se petrecea pe tot globul – a eliberat cantități enorme de gaz metan. Era nu numai o consecință a încălzirii globale, ci și o cauză a acesteia. În unele locuri, degajarea gazului forma aceste doline aproape peste noapte, milioane de tone de rocă prăbușindu-se în cavernele aflate la sute de metri sub suprafață.

— Avem nevoie de instrumente. Detectoare de metan. Camera telecomandată. Toate.

— Păi, hai să ne întoarcem și să le luăm, spuse Brune. Și trebuie să raportăm despre asta. Chiar trebuie.

— Da, hotărî Glazkov.

— Mda, fu de acord și Hart.

Dar au continuat să înainteze spre groapă, acum grăbiți, emoția dându-le aripi.

Au avut nevoie de 15 minute ca să ajungă pe fundul văii. Va dura mult mai mul timp ca să urce înapoi, dar lui Glazkov nu-i păsa. Deja putea simți mirosul – deocamdată slab – de ouă stricate[1] al metanului. A început iarăși să ningă, și vizibilitatea a scăzut, în timp ce ei urmau cursul unui pârâu ce traversa fundul văii, către uimitoarea nouă formațiune geologică. În această perioadă a anului, pârâul ar fi trebuit să fie înghețat, și în mare parte chiar era. Dar o bună parte din apă curgea. Apropiindu-se de marginea gropii, Glazkov a auzit zgomotul inconfundabil al apei ce curge pe suprafața stâncii.

— Ce-a fost asta? a întrebat Burne.

Stătea nemișcat în spatele lor, cu capul aplecat.

— Cascadă.

— Nu, nu asta. Altceva.

Ascultară cu toții. nimic.

---

[1] De fapt, metanul (CH_4) în sine este un gaz inodor. A ouă stricate miros alte gaze, precum tert-butiltiolul - $(CH_3)_3CSH$, sau hidrogenul sulfurat (acidul sulfhidric - H_2S).

— Ar trebui să ne întoarcem. Avem nevoie de echipament pentru respirație, camere…

— Nu mai avem mult, spuse Glazkov.

Nu se simțea prea liniștit văzându-l că și-a dat jos arma de la umăr și acum o ținea în mâini, pregătită.

— În ce ai de gând să tragi? râse Hart. În monștrii din adâncuri?

Trei minute mai târziu, pe când ieșeau dintr-un pâlc de copaci aflat la numai 100 m de marginea gropii, au văzut ce-i aștepta acolo – din întunericul adâncului, ieșeau niște creaturi târâtoare, cu tentacule, cu pielea decolorată datorită lipsei pigmentului și guri umede care se căscau înghițind aerul proaspăt. Amanda a fost prima care s-a prăbușit.

• • •

Căpitanul Anna Demidova și unitatea ei erau pregătiți. Complet echipați, informați asupra tuturor aspectelor situației, băgați în priză. Era convinsă că va fi o cercetare în forță și o extragere fără nevoia vreunui contact agresiv. Dar dacă separatiștii *făceau* vreo tentativă de intervenție, mica unitate *Spetsnaz* a lui Demidova era pregătită pentru luptă. Într-un fel sau altul, se vor întoarce cu informațiile furate. În vremurile actuale, o hârtie printată părea ceva aproape preistoric, dar era mereu uimită de obiceiurile unora dintre agenții de Informații de elită ai Rusiei.

Având oamenii adunați în hangarul elicopterului, Căpitanul Demidova a profitat de ocazie ca să-i evalueze încă o dată. Caporalul Vladimir Zhukov o tachina adesea pentru că este exagerat de grijulie, chiar paranoică, în legătură cu orice mic detaliu. Replica Demidovei era că nu a pierdut niciodată în acțiune nici un soldat, și că nici nu a ratat vreodată o misiune. Era ceva ce el nu putea contrazice. Dar tachinarea continua, iar ea o accepta. Bunele relații dintre cei cinci membri ai unității sale erau unul dintre factorii cei mai importanți ce contribuiau la succes.

— Totul e bine, Caporal?

Zhukov și-a dat ochii peste cap:

— Da, Căpitane. Totul e pus la punct, totul e pregătit, ghetele sunt lustruite, lenjeria curată, armele unse, detaliile misiunii memorate, exact la fel ca acum 5 minute.

Demidova l-a cercetat din cap până în picioare. Era cu 30 cm mai înalt decât ea și cu 50 kg mai greu. Mulți îl cunoșteau după porecla sa, *Gora* (munte).Dar nici unul din unitatea lor nu-i spuneau așa. Nu-i plăcea, și nimeni nu-și dorea să-l șucărească vreodată.

— Ai un nasture descheiat, îi spuse, arătându-i tunica, după care trecu la următorul om.

Zâmbi la auzul blestemului mormăit.

Următoarea era Soldatul Kristina Yelagina. Înaltă, suplă, atletică, cu un chip serios, era unul dintre cei mai tăcuți și calmi oameni pe care-i întâlnise vreodată Demidova. Odată, o văzuse pe Yelagina despicând gâtul unui bărbat cu o cană de metal spartă.

— E bine? a întrebat-o Demidova.

Femeia a dat doar din cap ca răspuns.

— Nu-mi plac elicopterele, spuse soldatul Vasnev. Mă fac să mă simt rău.

— Și când ți-a fost ție vreodată rău în timpul unui zbor cu elicopterul, Vasnev? l-a întrebat Demidova.

— Eu n-am zis că-mi *face* rău, Căpitane. Am spus că mă *simt* rău.

— Simte-te rău în tăcere.

— Dvs vă convine, Căpitane, a bombănit Budanov.

Stătea pe o ladă cu provizii, rulând cu grijă o țigară.

— Dvs nu trebuie să stați lângă el. Tot timpul se plânge.

— Ai permisiunea mea să-l înjunghii mortal dacă mai scoate măcar o șoaptă.

Budanov s-a uitat la ea, cu chipul plin de cicatrici la fel de palid ca totdeauna, chiar și în semiîntunericul hangarului.

— Mulțam fain. Ați auzit cu toții, da? Toți sunteți martori!

— Acum, chiar și prietenii mei îmi sunt împotrivă! spuse Vasnev. Mă simt rău. Nu vreau să merg în misiunea asta. Cred că am oreion[2].

---

[2] oreion – aici este o glumă: oreionul este boală contagioasă (inflamarea glandelor salivare parotide) specifică copiilor (apare foarte rar la adulți, doar dacă nu au avut-o în copilărie).

Privirea Demidovei a fost atrasă de o mișcare; un gest al pilotului elicopterului prin fereastra deschisă din stânga.

— Ne cheamă. Să urcăm.

Profesionali ca întotdeauna, cei patru companioni ai ei au încetat zeflemeaua și, ieșind din umbrele hangarului, s-au ambarcat în elicopter, aranjându-și armele și verificându-și unul altuia echipamentul. Demidova a urcat la bord ultima. După ce s-a așezat, iar echipajul de la sol a închis și asigurat portiera cabinei, și-a conectat căștile și a auzit o voce din cockpit:

— Avem aprobarea, spunea pilotul. Peste 3 minute decolăm.

— Am înțeles, confirmă Demidova.

— Îmi pare rău de Vasili, Căpitane.

Demidova a încremenit. Restul unității sale, toți cu căștile pe urechi, se uitau la ea. Caporalul Zhukov și-a înălțat sprâncenele, iar Vasnev a ridicat din umeri: *Nu știu despre ce e vorba.*

Mintea Demidovei lucra febril. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Vasili, iar ea nu a fost informată, înseamnă că a existat un motiv serios pentru asta. Poate că generalul a considerat că un asemenea factor de distragere a atenției i-ar afecta misiunea prezentă, și o va informa după întoarcere, adică peste 6 ore.

Dar după comentariul pilotului, atenția sa a fost distrasă și mai mult.

— Ce s-a-ntâmplat cu Vasili? a întrebat.

Sistemul de comunicații a rămas absolut tăcut. Apoi s-a auzit ceva ca o șoaptă și turbinele elicopterului s-au trezit la viață, zgomotul lor a crescut și lumina verde '*pregătirea pentru decolare*' a luminat cabina.

Demidova a ezitat, gata să-și desfacă chingile și să se ducă în cabina de pilotaj. Dar a simțit o mână pe braț. Budanov. Acesta a dat din cap, apoi i-a arătat ce ținea în mâna cealaltă.

Imediat, Davidova a înclinat și ea capul, aprobând în liniște.

Soldatul Budanov era tehnicianul lor transmisionist. La fel de bine înarmat ca și ceilalți, avea asupra sa și o sumedenie de echipamente hi-tech – pe unele nici chiar Davidova nu prea le cunoștea. Erau obișnuitele radiouri și telefoane via satelit, dar și sisteme de comunicații prin internet și alte dispozitive, toate proiectate să le susțină misiunea și să-i ajute în caz că aveau probleme. Budanov le salvase piele de multe ori, iar acum promitea altceva.

Îmi pare rău de Vasili, Căpitane.

În timp ce elicopterul a decolat și s-a îndreptat spre nord, Budanov a deschis o tabletă și a început să tasteze și să *scroll*eze. După 3 minute i-a dat-o lui Demidova, cu o hartă pe ecran. I-a făcut semn să plaseze pe ea ultima poziție cunoscută a iubitului ei – ceea ce a și făcut – baza de cercetare științifică din peninsula Yamal. Budanov a luat tableta înapoi, manevrând cu cealaltă mână telefonul prin satelit. După 4 minute s-a oprit.

Nici unul dintre ei nu a vorbit după decolare. Când Budanov și-a ridicat privirea spre Căpitan, toți au înțeles.

Demidova a luat tableta de la el și s-a uitat la cea a găsit.

• • •

— Îmi asum întreaga răspundere, spuse Căpitanul Demidova.

Inima îi bătea repede, iar abdomenul îi zvâcnea dureros. O parte din această stare se datora înțelegerii a ceea ce făcea – nerespectarea ordinelor și dezertarea, abandonarea unei misiuni extrem de importante, deturnarea unui elicopter al armatei ruse. Dar cea mai mare parte a stării ei de rău era cauzată de spaima ce o simțea pentru soarta lui Vasili.

Echipa științifică dispărută… activitate seismică înregistrată în zonă…

— Căpitane, nu pot să modific cursul, a spus pilotul.

Ea îi putea vedea nervozitatea. El și co-pilotul stăteau tensionați în scaune, iar ea le putea simți îndoielile, zbuciumul interior. Adevărat, purtau pistoale. Dar știau și pe cine transportă.

— Îți ordon.

— Căpitane, ordinele mele…

— Nu mă folosesc de grad, i-a tăiat-o Demidova. Nu e vorba de asta. Dar am să folosesc pistolul dacă nu faci ce spun eu.

— Și ce ai să faci? Ai să mă împuști? a întrebat pilotul.

…modicări drastice ale terenului… întreaga regiune este carantinată…

— Hai să nu aflăm răspunsul la această întrebare. Yelagina, vino la mine.

Soldatul Yelagina s-a strecurat în cockpit, lângă Demidova, în spatele piloților.

— Știi ce ai de făcut, i-a spus Demidova.

Yelagina s-a aplecat peste umărul celor doi și a început să manevreze contactele de pe tabloul de bord. Ea a fost pilot înainte de a fi recrutată în *Spetsnaz*, și știa cum să deconecteze dispozitivele de urmărire și transponderele, și unde erau balizele de urgență.

— Stai cu ochii pe ei. Eu mă duc să vorbesc cu ceilalți. Și, Kristina… mulțumesc.

Yelagina a dat scurt din cap, apoi s-a instalat lângă panoul din spatele piloților.

Ajunsă înapoi în cabina cargo, Demidova s-a uitat în jur, la ceilalți. Nu a văzut nici o dezaprobare. Nici nu se așteptase la așa ceva – se aflau împreună, ca un grup bine unit, de patru ani, și au văzut și executat multe lucruri teribile. Știa că încrederea lor și sentimentul de *familie* era mult mai dezvoltat. Dar, când le-a întâlnit privirile, tot a mai simțit o senzație arzătoare în ochi.

— Știți ce am făcut – era mai mult o declarație decât o întrebare.

Sigur că știau.

— Îți urmăm ordinele, spuse Zhukov.

— Nu vă pot ordona să faceți asta.

— Nici nu e nevoie, spuse Vasnev. Vasily Glazkov este prietenul tău, deci este și al nostru. Noi ne ajutăm prietenii.

— Vor fi repercusiuni.

Vasnev ridică din umeri. Budanov își examina unghiile.

— Bine, spuse Demidova, suspinând ușor. E un ocol de numai o oră. Ținta noastră originală nu pleacă nicăieri, și ne vom termina misiunea cât de repede este posibil.

— Numai dacă Maiorul nu trimite un avion ca să ne spulbere de pe cer, a precizat Zhukov.

Era doar o afirmație, dar nimeni nu a negat ideea. Acum se aflau pe teren periculos, și nimeni nu știa cu exactitate ce le rezervă viitorul.

Venim după tine, Vasili, se gândi Demidova.

• • •

Anna va veni după mine, își spunea Vasily Glazkov. *Va auzi despre asta, își va aduna echipa, și va veni ca să afle ce s-a întâmplat.*

În întuneric, nu putea vedea nimic în jurul său. Dar îi putea simți acolo, și oriunde s-ar fi mișcat, le simțea mirosul – carne putrezită și intenții necruțătoare.

Numai de aș putea să o previn ca să stea deoparte.

• • •

— Căpitane, trebuie să vezi asta.

Pilotul părea speriat, iar când Demidova s-a strecurat în cockpit, se aștepta să vadă prin parbriz două Mi-35[3]. Asta ar fi însemnat sfârșitul scurtei lor rebeliuni.

Dar spațiul din jur era liber, iar după expresia șocată a lui Yelagina înțeles că e vorba de ceva mult mai grav.

— Ce-i?

— Acolo, jos.

Co-pilotul a arătat, iar pilotul a virat elicopterul într-un cerc larg pentru ca ei să poată vedea.

În vale era o gaură. Sute de metri în diametru și atât de adâncă încât nu se vedea decât întunericul. Înghițise copacii și zăpada, pământul și pietrele. Două pâraie se vărsau în ea ca niște cascade înainte de a fi înghițite de abisul negru. Era aproape perfect circular.

Era atât de nepotrivit locului, încât Demidova a trebuit să clipească de câteva ori că nu o înșeală ochii.

— Ce dracu este *asta*?

— Cât de departe e stația științifică? a întrebat Demidova, ignorând-o pe Yelagina.

— Puțin peste o milă, spre nord și dincolo de creasta văii, a răspuns pilotul.

— Du-ne acolo.

I-a auzit oftatul, dar și geamătul de frică al co-pilotului.

— Stai liniștit. Putem avea grijă de noi înșine.

Ea știa că este adevărat. Îi comanda pe cei mai duri soldați pe care-i putea „produce” armata rusă, și care au trecut cu bine prin multe situații extrem de periculoase. Cu toții au ucis oameni. Uneori oamenii pe care i-au ucis au fost neînarmați, adesea în situații în care nu era vorba de „ucide-sau-vei-fi-ucis”.

Da, cu siguranță că pot avea grijă de ei înșiși.

---

[3] Mi-35M – elicopter rusesc de luptă, multirol.

Dar nici unul dintre ei nu mai văzuse așa ceva.

— Pregătiți-vă, le spuse celor din cabina cargo.

Toți erau adunați în fața ferestrelor cabinei, privind în jos la ciudățenia de sub ei.

— Aterizăm.

• • •

Unde dracu ești, Vasili?

Demidova se afla în spațiul recreațional central și se uita fix la cana de cafea pe jumătate băută care se afla pe marginea mesei. Cineva a lăsat cana aceasta și a plecat. Poate a fost cafeaua mizerabilă, sau poate a fost foarte grăbit.

— Căpitane?

Întorcându-se, l-a văzut pe Caporalul Zhukov în cadrul ușii. Pe chipul său se citea totul, dar l-a întrebat totuși:

— Vreun semn?

— Nimic. Toți trei. Budanov și Yelagina verifică jurnalele ca să vadă dacă există înregistrări despre ce anume i-a făcut să iasă afară, dar nu este nici o îndoială că au plecat. Vasnev nu a găsit în laborator nimic care să ne dea vreun indiciu.

— S-au dus la crater, a spus Demidova, gândindu-se la Vasili Glazkov.

Nu era soțul ei, dar ar fi putut să fie. Va fi, cândva, dacă nu a căzut în nenorocitul acela de crater.

— S-au dus cu toții? a întrebat Zhukov. Nu prea pare logic.

— Oameni de știință. Fiecare descoperire este o aventură. Ei știu totul mai bine – chiar dacă protocoalele necesită anumite proceduri – și se lasă foarte ușor luați de val când apare ceva nou. Precum corbii care văd ceva strălucitor.

Zhukov s-a mișcat din cadrul ușii, umbra sa retrăgându-se din încăpere:

— Înțeleg că mergem acolo.

Nu a fost o întrebare. El nu a trebuit să întrebe, iar ea nu a trebuit să-i spună lui ce să facă.

• • •

Vasnev gemea de frig la fiecare pas făcut. Spus de-a dreptul, era suficient de frig ca, după un timp, să ucidă. Atât de

frig încât zăpada nu voia să cadă, în ciuda cerului parcă etern cenușiu de deasupra capului. Era ca și cum soarele nu ar fi existat deloc.

— Biluțele mele s-au făcut mici de tot ca să se încălzească, s-a văitat Vasnev.

— Ești confuz, a mormăit Yelagina. Nu le-ai avut niciodată mari.

Demidova încerca să-i ignore. Vântul șuiera peste zăpada înghețată și bolovanii dezgoliți, pătrunzând până la oase. Aveau vestoane și uniforme groase, balaclave și mănuși. Misiunea lor trebuia să aibă loc la o depărtare de o oră de zbor cu elicopterul, unde ar fi fost tot al naibii de frig, dar n-ar fi fost expuși atât de mult timp.

— E o idioțenie, a bombănit Vasnev. Probabil că a existat un motiv ca să nu ni se spună despre treaba asta. Trebuie să trimită o echipă. Și știi al dracului de bine că piloții probabil că au raportat deja… imediat ce am plecat. Ar trebui să așteptăm doar să vină cineva… cu echipament mai bun…

Budanov i-a tras una după ceafă. Vasnev s-a întors ca să se uite la el, și – pentru întâia dată – Demidova s-a îngrijorat că între ei ar putea apare primul gest de violență reală. De-a lungul anilor, avuseseră parte de porția lor de ostilitate – ca orice echipă, dacă stăteau destul timp împreună – dar acest moment avea fiere. Avea colți.

— Dacă așteptăm, a pufnit Budanov, chiar crezi că ne vor lăsa să vedem ce putem face ca să-i ajutăm pe Vasili și prietenii săi savanți? Vom fi alungați de aici, misiunea originală va fi anulată, ca și asta de altfel. Noi vom fi băgați într-o cameră și vom aștepta până ce vor decide ce pedeapsă să ne aplice, iar între timp altcineva îl va căuta pe Vasili, iar noi nu vom ști cât timp o vor face și cât efort vor depune.

Demidova s-a uitat la el. Erau cele mai multe cuvinte spuse vreodată de Budanov într-o discuție. Chipul său urât s-a strâmbat în ceva și mai hidos, dar în ochi îi strălucea o loialitate aprigă, iar ea ar fi vrut să-l îmbrățișeze. În loc de asta, a continuat să meargă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vasnev a bombănit ceva din mers. Demidova nu s-a întors când a auzit sunetul de armare al unei carabine. Știa că trebuie să fi fost Zhukov. *Gora*.

— Să nu crezi că n-am să trag dacă nu taci, spuse acesta.

După asta, Vesnev nu a mai scos nici o vorbă timp de patru minute întregi. A fost un miracol scurt, dar binecuvântat.

Au ajuns la creasta de deasupra văii și s-au oprit ca să-și tragă sufletul, uitându-se în jos la crater. Cerul nu dădea nici un indiciu asupra orei, nu aici la capătul lumii înghețat ca dracu', un loc despre care lumea știa că, odată, oamenii erau trimiși la „reeducare". Dar Vasili a fost atât de entuziast să vină aici împreună cu cei doi parteneri de cercetare, ca să trăiască și să-i înghețe fundu' într-o bază construită din prefabricate, mai mică decât apartamentele din orașele erei sovietice, doar ca să dovedească ceea ce lumea refuza să creadă. Da, climatul planetar se schimba. Dar Siberia încă era atât de friguroasă, încât te putea ucide.

Și-au croit drum în josul văii, alunecând, agățându-se și grăbindu-se.

Demidova a verificat radioul.

— *Volk* către *Sterviatnik* (*Lupul* către *Vultur*). Mă recepționezi încă?

O descărcare de static în căști, apoi a auzit vocea pilotului:

— Aici *Sterviatnik*. Te recepționez.

— S-ar putea ca mai târziu să faceți o recuperare din vale.

— În faza asta... de ce nu? a răspuns pilotul.

Exact cum se așteptase ea. Pilotul a raportat deja diversiunea de la misiunea lor, dar, până ce va veni cineva care să-i *neutralizeze*, *Sterviatnik* nu-l va abandona pe *Volk*. Nici o șansă.

Au început să traverseze zăpada groasă spre crater. Chiar și de la distanță, întunericul acestuia se căsca de parcă ar fi avut o gravitație proprie ce-i atrăgea.

— Peste o clipă am să încep și eu să mă căinez ca şi Vesnev, spuse Yelagina. Nu știu dacă mi-a mai fost vreodată atât de frig.

Dinții îi clănțăneau.

— Kristina, tu ești *Spetsnaz*, i-a răspuns scurt Demidova.

Dar amândouă știau că e vorba de altceva. Nu despre antrenamentul lor, statutul de elită, sau de operațiunile speciale. Era despre a fi femeie într-un domeniu dominat de bărbați suprasaturați cu testosteron care-și fluturau armele de parcă-și arătau penisurile. Trebuiau să fie dure, ea și Yelagina. Mai ales Davidova, femeia care conducea *spectacolul*.

— Voi suporta dezamăgirea ta, spuse Yelagina. Sfârcurile mele sunt gata să se spargă ca niște țurțuri de gheață.

Asta a provocat râsul, și a scăzut tensiunea, fapt pentru care Davidova i-a fost recunoscătoare. Apropierea lor începuse să slăbească puțin, dar acum erau din nou o echipă.

— Căpitane! spuse Vasnev cu precauție, rămânând ușor în urmă.

— Jur că te împușc dracului, i-a reamintit Budanov.

Atunci, Caporalul Zhukov a spus și el, ca un ecou:

— Căpitane!

Vocea lui a făcut-o să se întoarcă. Vasnev îngenunchease în zăpadă. Zhukov stătea lângă el, cu chipul la fel de cenușiu precum cerul siberian.

Vasnev și-a ridicat privirea.

— Am mers paralel cu niște urme pe care nu le pot identifica. Parcă cineva a târâit niște ramuri ca să ascundă urme de animal.

— N-ai spus nimic de urmele în sine, l-a atenționat Zhukov.

— Urs. Iar sus, pe creastă, am văzut și urme de lup. Aici, pe zăpadă sunt niște urme ciudate. Dar *ceva* s-a întâmplat chiar aici, în acest loc.

Demidovei nu i-a plăcut ezitarea din vocea sa. Suna puțin ca frica. Vasnev o fi fost el plângăreț și bolnav închipuit, dar nicicând un laș.

— Ce anume *'ceva'*?

Zhukov a răspuns în locul său.

— Urmele de urs s-au oprit. Ce anume a făcut urmele astea ca de pensulă, a *săltat* ursul. L-au luat pe sus și l-au dus de aici.

Vasnev s-a ridicat, arătând spre crater.

— Duc într-acolo.

• • •

Demidova se afla la câțiva pași de marginea puțului, neavând încredere că buza acestuia o putea ține. Doline au apărut în multe locuri din zonă, dar nu credea că vreuna dintre cele cunoscute este la fel de mare. *Puțul* părea săpat în permafrost, în piatra și pământul de dedesubt. Până nu se făcea o sondare, nu se putea ști cât de adânc este. Nu aveau nimic cu care să măsoare adâncimea, cu excepția a două bobine de

cordelină găsite în tabăra echipei științifice. Dar nu păreau să le fie de ajutor.

— Vrei să tragem în jos ca să vedem dacă primim un răspuns? a întrebat Kristina.

Budanov a chicotit:

— Da, hai să o facem.

Yelagina i-a aruncat o privire cruntă, dar el a ignorat-o, fiind ocupat cu propriul său efort. Activase unitatea de comunicații atașată la centură și a început să baleieze canalele, căutând orice fel de semnal de baliză. Pe fiecare frecvență, transmitea același mesaj:

— Unitatea de cercetare 1-1-3, te rog răspunde. Unitatea de cercetare 1-1-3, mă recepționezi?

Câteva secunde rămânea pe ascultare, apoi relua. Neprimind răspuns, comuta pe altă frecvență.

Așa nu ajungeau nicăieri. Vasnev încetase văicăritul, dar Demidovei frigul îi intrase până în oase. *Vino aici Anna, am să te încălzesc eu*, i-ar fi spus Vasili. Iar ea l-ar fi lăsat. Așa cum o mai făcuse de atâtea ori înainte. *Unde ești, dragul meu?* Partea sentimentală din ea s-a simțit pierdută, dar Demidova și-a petrecut o viață antrenându-se să meargă înainte acolo unde oricine altul ar fi renunțat.

Zhukov a cercetat împrejurimile, încordat și gata să reacționeze. Era cel mai neliniștit dintre ei, și asta o îngrijora pe Demidova. Dacă *Gora* era îngrijorat, ei toți trebuiau să fie la fel.

— Nu aud nimic, decât vântul. Nu văd nimic. Nici măcar o pasăre.

— Destul, a spus Demidova. Soldat Yelagina, scoate cordelinele. Avem și câteva pitoane.

— Nu avem destul echipament de cățărare pentru toți. Să-i cer lui *Sterviatnik* să mai aducă echipament de la bază?

Demidova ar fi vrut să-i spună să urmeze ordinele. Fă, dracului, ce ți se spune! Dar femeia avea dreptate, însă problema era că le-ar fi întârziat coborârea, iar asta i-ar fi putut costa dacă *Sterviatnik* chiar a transmis prin radio situația la Comandament.

— Cobor eu. Tu scoate cordelinele alea și…

— Căpitane…, spuse Zhukov.

— Băga-mi-aș… asta ce dracu mai e? a șoptit Vasnev.

Demidova și-a îngustat ochii. Balaclava i-a alunecat puțin și a trebuit să o tragă de pe ochi. Ceilalți au început să înjure și și-

au ridicat armele, ochind. Demidova a clipit ca să-și limpezească vederea, gândindu-se că odată cu reacțiile echipei sale trebuia și ea să vadă ceva. Pete în ochii ei? Creaturile care se mișcau prin vale către ei nu puteau fi reale.

Dar acestea s-au apropiat, au căpătat contur, și după câteva clipe nu a mai avut nici un dubiu. Nu avea pete pe ochi și nici nu era vorba de imaginația ei. Se mișcau precum o stranie combinație dintre niște tufe uscate de ciulini rostogolite de vânt și niște anemone de mare,

cu „trupurile" atât de pale încât se amestecau prea bine cu fondul alb al zăpezii de pe sol. Dacă se opreau și rămâneau nemișcate, ar fi fost aproape invizibile de la distanță. Dar nu s-au oprit.

— Fir-ar dracu-al dracului, spuse cineva.

Demidovei i se păru că-și recunoaște propria voce. Poate că ea a spus-o.

Creaturile nu se opreau deloc. Veneau din toate direcțiile, probabil vreo 10-12, rostogolindu-se sau târându-se, ori un fel de combinație între aceste mișcări, și veneau cu poveri. Nu păreau a fi nimic altceva decât o masă de tentacule, dar fiecare creatură trăgea câte ceva după ea – ceva mai familiar. Animale, unele zbătându-se, altele neputincioase, unele sfâșiate, altele sângerând. Un cerb, câteva veverițe, un leopard de zăpadă. Nu se puteau degaja singure, dar continuau să lupte, zgâriind cu ghearele, încercând să scape. Mârâiau și urlau, fiind prinse între instinctul de a lupta și cel al morții iminente.

— Căpitane, spuse Zhukov cu o voce de gheață.

Asta se întâmpla când *Gora* devenea cel mai periculos. Ea știa că, cu cât vocea sa era mai inertă, cu atât era mai implicat sufletește. Iar lui *Gora* nu-i plăcea să-și implice sentimentele.

— Ordonă-mi, Căpitane.

În depărtare, prin vârtejul țipător de tentacule, Demidova a văzut ceva mare și maroniu. Trei sau patru creaturi înconjuraseră un cerb și îl târau spre crater. Înțelegerea faptului i-a provocat un spasm dureros. *Prostesc*, se gândi. *Atât de prostește. Ar fi trebuit să văd imediat, ar fi trebuit să înțeleg*. Dacă puteau trage jos un cerb, un trio de savanți curioși și neînarmați n-ar fi fost deloc o problemă.

Se simțea rău și era cuprinsă de agitație, venindu-i să urle de grijă pentru partenerul ei. Demidova a tras siguranța *Kalașnicov*ului AK-12.

— Liber la arme. Nu lăsați creaturile astea să se apropie de noi.

— Liber la arme, a confirmat Zhukov.

Instinctiv s-au răspândit într-un cerc defensiv, la 30 m de crater, folosind copacii și bolovanii ca acoperire. Demidova s-a uitat în jur, la cei din echipa sa, știind deja ce vedea – profesionalism, pregătire, calm în fața acestor ciudățenii necunoscute. Simțurile îi erau în alertă, ascuțite de grija pe care o simțea pentru Vasili.

Indiferent ce dracu erau creaturile astea…

— Se apropie dinspre unsprezece[4], a avertizat Yelagina.

Creatura ce târa un lup, s-a abătut de la calea sa directă spre crater și acum venea spre ei. Lupul încă scheuna și urla, încercând să muște tentaculele ce păreau să-i evite cu ușurință fălcile. Creatura era aproape indiferentă la povara ce o trăgea după ea.

S-a oprit la 20 m depărtare, pe jumătate ascunsă în spatele unui copac. Parcă se uita la ei.

— Încă una în partea asta, a avertizat Zhukov. S-au oprit de parcă…

Creatura ce ținea lupul, a trecut pe lângă copac și a înaintat peste zăpadă spre ei, alunecând peste pietre, comprimându-se pe sub un trunchi căzut și trăgând lupul prin spațiul îngust.

Demidova a pus degetul pe trăgaci, dar a avut un moment de îndoială.

Atunci, Vasnev a deschis focul. De la 60 m depărtare, a împușcat lupul care se zbătea. Sângele acestuia a împroșcat

[4] militarii își precizează poziția relativă conform orelor înscrise pe cadranul ceasului – *ora 11 = față-stânga*.

zăpada, bucăți de blană și carne împrăștiindu-se pe albul acesteia. Creatura a dat înapoi, în timp ce gloanțele îi sfâșiau tentaculele, și a lepădat lupul mort. Apoi însă, s-a ridicat și a început să alunece din nou către ei, plutind pe suprafața de zăpadă, din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia.

— Nu… gloanțele nu…, se bâlbâi Vasnev.

— Nu sta!

Yelagina s-a dat aproape de el și a dezlănțuit un foc de baraj cu AK-12, drept în centrul creaturii. Gloanțele au spulberat-o pe zăpadă la o duzină de pași de ei, stârnind aburi când se cufunda în ea.

— Continuați să trageți până ce mor. În centrul masei! Aruncați-le în iad! a ordonat Demidova.

Ghemuită în spatele unei stânci, și-a proptit AK-12 în umăr și a ochit creatura care târa cerbul. Și a tras. Gloanțele au percutat cerbul și au spulberat pe zăpadă tentaculele palide ce se agitau. Unele dintre ele s-au lovit de un copac și au rămas lipite acolo, probabil datorită sângelui lipicios. Frica ce-i cuprinsese inima s-a potolit. Creaturile puteau fi oprite. Puteau fi ucise.

Reculul armei în umăr, mirosul prafului de pușcă, rapoartele ce-i răsunau în urechi, toate îi erau familiare, și și-a păstrat calmul în mijlocul haosului. Cu toții și l-au păstrat. De aceea formau o echipă bună, și nu s-au confruntat niciodată cu o situație căreia să nu-i poată face față.

Niciodată.

Budanov și Zhukov erau în apropierea ei, în dreapta, și amândoi erau țintași buni. Își mișcau armele stânga-dreapta, lansând rafale scurte, apoi ajustau linia de ochire, anticipând mișcările creaturilor. Peste tot în jurul lor, gloanțele percutau copacii și spulberau zăpada. Vizibilitatea era redusă. Creaturile s-au folosit de acest avantaj și au năvălit asupra lor, dar soldații își alegeau țintele pe rând și continuau să tragă.

— Muniție! a strigat Zhukov, iar ceilalți i-au acoperit câmpul de tragere în timp ce reîncărca.

— Câți? vru să știe Yelagina.

— Nu știu.

Ea a văzut o mișcare în fața ei, o formă decolorată mișcându-se din spatele unui bolovan, și a trimis o rafală. Forma

s-a zvârcolit, tentaculele biciuind și spulberând zăpada. Încă o rafală și a rămas nemișcată.

— Una mai puțin.

Câteva secunde lungi, pe dealurile din jurul lor au reverberat ecourile brutale ale focului armelor. Apoi s-a terminat.

Urechile Demidovei țiuiau în liniștea ce s-a lăsat. Respira adânc, cu degetul încă pe trăgaci.

— Liber, a anunțat, iar ceilalți, la rândul lor, au repetat același lucru.

S-a ridicat încet din spatele stâncii, și, din centrul cercului lor defensiv, s-a întors lent pentru a supraveghea scena. Nu se putea să fi trecut mai mult de un minut, dar zona din jurul lor căpătase aparența unui câmp de bătălie însângerat.

Copacii erau ciopliți și despicați de gloanțe. Animalele ce fuseseră târâte de creaturi erau moarte toate. Zăpada era acoperită de sânge și trupuri aburinde. Unul sau două încă mai tresăreau. Celelalte creaturi – *Indiferent ce mama dracului sunt*, își zise Demidova – zăceau și ele, cu tentaculele întinse pe suprafața înghețată a zăpezii, iar ici, acolo, se cufundaseră în ea, acolo unde se vărsase sângele lipicios.

Sânge cald. Destul cât să topească zăpada. Dar ce dracu are sângele cu o asemenea culoare?

— Pe toți dracii! s-a făcut auzit Vasnev. Ce-a fost asta?

— Ceva din adâncul de acolo, i-a răspuns Zhukov. Creaturi subterane. Piele palidă, fără ochi…

— Ce facem, Căpitane? întrebă Budanov. Vrei să raportez asta?

— Raportează. Dar eu nu aștept. Știm cu toții că Vasili și ceilalți trebuie să fie acolo, jos. Cineva trebuie să rămână aici și să aștepte, dar eu…

Zhukov și Yelagina au strigat aproape la unison, avertizând că se vede mișcare. Demidova a înjurat și și-a ridicat arma, cercetând terenul dimprejur.

Între ei și abisul craterului uriaș, a văzut mișcare la nivelul solului, o alunecare șerpuitoare, perfect camuflată dar care înainta spre ei.

— Câți sunt?

— Nu știu. Se mișcă diferit.

— Ca și cum ar fi pe sub zăpadă, a precizat Yelagina.

— Atenție la muniție! a strigat, când toți au deschis focul.

Zăpada era spulberată și gloanțele ricoșau din pietrele ciobite. Dintr-un val de zăpadă a erupt o creatură drept în calea rafalelor de gloanțe. Măruntaiele i s-au împrăștiat pe jos, iar tentaculele subțiri biciuiau aerul.

Arma Demidovei a *click*at în gol. Magazia era goală. A aruncat-o, din buzunarul vestei a scos alta, a introdus-o în armă și a ridicat din nou AK-12…

…chiar când Budanov a strigat din dreapta ei.

Ea s-a întors… și a văzut cum capul îi este smucit tare într-o parte, peste față se întindeau tentacule, pielea încrețindu-se acolo unde era atinsă de acestea – trasă de adezivul de pe ele, sau poate de un fel de ventuze ca ale caracatiței. În clipa când ea și-a îndreptat arma spre țintă, din gura lui Budanov a țâșnit sângele. Căzu la pământ, iar tentaculele i-au învăluit spatele, înfășurându-se strâns în jurul gâtului și al capului.

— NU! a strigat Zhukov, când el și ceilalți au deschis focul.

Gloanțele au sfârtecat creatura. Pasta albă, vâscoasă – sângele ei – s-a împrăștiat pe spinarea lui Budanov, amestecându-se cu al lui într-o nuanță roz-grețoasă.

— La mine! și-a strigat ordinul Demidova. În formație strânsă! Trebuie să ne întoarcem la bază!

— În susul pantei? a întrebat Yelagina.

Și avea dreptate. Coborâseră în vale pe o pantă abruptă, uneori aproape în rapel. Acum, ca să se retragă în susul ei cu creaturile astea pe urmele lor ar fi fost o sinucidere.

Trebuiau să reziste aici, jos.

— Ochiți cu grijă! a ordonat Demidova.

Problema muniției o îngrijora deja. Veniseră echipați pentru o misiune simplă – *intră-ieși* – o extracție care nici măcar nu implica vreo luptă. Deci aveau asupra lor doar rezerva minimă de muniție. Patru magazii de fiecare, iar ea era deja la a doua. Încă trei focuri și…

Ejectat magazia, reîncărcat, ochit noua țintă, foc.

Haosul bătăliei n-o afecta niciodată pe Demidova. Mintea sa lucra rapid și calm, întotdeauna capabilă să localizeze inamicul și să conceapă diferite strategii și logistici care să le asigure succesul.

Acum, totul era diferit. Aceasta nu semăna cu nici o luptă la care participase vreodată, și deja putea să prevadă eventualul ei sfârșit teribil.

— Grenadă! a avertizat Yelagina, aruncând una, după care s-a ghemuit la adăpost.

Detonația a fost înăbușită de zăpada adâncă, și cerul gri a fost momentan înălbit de neaua spulberată și de bucățile de trupuri pale.

Veneau altele. Din ce în ce mai multe, și, în timp ce ea își încărca ultima sa magazie, Zhukov a fost doborât.

Trei dintre creaturi s-au înfășurat în jurul picioarelor uriașului, a gâtului și a brațului drept, iar un val de tentacule i-au smuls carabina din mâini. Demidova s-a întors, a ochit, dar se întreba la fel ca ceilalți – *Să apăs pe trăgaci?* Nu puteau trage fără a-l nimeri pe Zhukov.

Decizia le-a fost impusă. Tentaculele au străpuns ochii lui Zhukov, acesta a țipat, iar creatura aflată pe spatele lui i-a strecurat tentaculele în gură. Gâtul i s-a umflat datorită presiunii interioare, iar când a căzut era deja mort.

Demidova se simți învăluită de un val de irealitate. Zhukov îi salvase viața de câteva ori, iar cu ceva ani în urmă, înainte de Vasili, amândoi se bucuraseră de o scurtă, dar pasională legătură sentimentală. S-a terminat repede, pentru că o implicarea ca aceasta le-ar fi pus echipa în pericol. Dar afecțiunea reciprocă a rămas.

— Nu! a șoptit și a început să tragă.

Gloanțele au străpuns trupul celui căzut și al creaturii de pe spatele său, sfâșiindu-i pe amândoi.

— Prea multe! a strigat Vasnev, întorcându-se când pistolul său mitralieră a rămas fără muniție.

Acum îl manevra ca pe un ciomag, dar s-a prăbușit când două creaturi au ieșit de sub zăpadă.

Yelagina s-a așezat spate în spate cu căpitanul ei, și amândouă au continuat să tragă atât timp cât mai puteau.

Când arma Demidovei a percutat în gol, ea și-a scos cu mâna stângă pistolul de la șold. Dar prea târziu.

Yelagina a fost trasă din spate și izbită de un copac. Câteva dintre palidele creaturi grotești au învăluit-o și au trântit-o în zăpadă.

Iar Demidova a înțeles.

Creaturile nu mai veneau de dincolo de vale. Un nou val ieșise din crater. Duzini.

Când au impresurat-o, înfășurându-i tentaculele în jurul gâtului și smulgându-i *Kalașnikov*ul inutil din mâini, ea și-a ridicat pistolul. Prea târziu. Picioarele i-au fost trase de sub ea. Tentaculele i-au acoperit gura, și i-au întins brațele în lături. A crezut că aceste creaturi imposibile, tentaculare, vor să o rupă în bucăți.

Dar, indiferent ce intenție aveau cu ea, nu era moartea instantanee.

Simți cum alunecă pe zăpadă pentru că o trăgeau spre crater. Le simțea atingerea caldă, și miroseau ca iarba proaspăt tăiată într-o zi de vară. Era un miros curios, discordant. A încercat să-și ridice capul ca să vadă ce se întâmplă și dacă este singură. *Sunt singura rămasă în viață?* se întrebă. Dar tentaculele erau puternice și – pentru prima oară – a simțit în aceste creaturi altceva decât furia animalică.

Era inteligență. Îi țineau capul jos ca să nu poată vedea, iar când s-a zvârcolit, a simțit un tentacul subțire și cald care i se întinde peste ochi, apoi se strânge.

După câteva secunde a simțit că lumea dispare de sub ea. A tras aer în piept și s-a pregătit pentru cădere, dar a fost trasă în sus și în jos, pe când creaturile coborau în crater. probabil că-și foloseau ciudatele tentacule ca să se țină de peretele abrupt. Poate că se lipeau ca muștele, sau se mișcau ca păianjenii.

Gerul a devenit frig. Ea nu băgase de seamă lumina slabă a zilei, decât după ce a dispărut cu totul. Creaturile care o cărau trebuie să fi avut nevoie de toate celelalte tentacule pentru a coborî, iar ochii îi erau din nou liberi. Putea privi în sus la cercul de cer gri ce dispărea deasupra. În jurul ei, coborârea părea a fi însoțită de o luminiscență ciudată. La început a crezut că vine de la pereți, poate de la niște alge care creșteau pe ei, emițând o lumină slabă printr-un fel de proces chimic. Apoi, pe măsură ce coborau repede în crater, a văzut tentaculele ce se mișcau pe lângă ea. Străluceau.

Un cortegiu de explicații de teroare i-a trecut prin minte. Otravă! Acid! Radioactivitate! Dar credea ca va fi moartă cu mult timp înainte ca să o afecteze vreunul dintre acești potențiali factori nocivi.

Prinse o frântură din imaginea Yelaginei transportată de alte creaturi ceva mai departe, pe zidul de piatră, vertical, al craterului. Apoi l-a auzit pe Vasnev strigând. Trei dintre ei erau

încă în viață, dar Budanov și Zhukov erau morți. probabil că în curând ea va avea motive să-i invidieze.

• • •

Amanda Hart țipa.

Liniște, a vrut să spună Glazkov. *Americancă proastă, taci! Auzi?* O plăcea pe Hart, cu americanii nu avea nici o problemă, dar ei aveau o tendință spre istericale. Acum nu era timp pentru isterie. În lumina slabă emisă de creaturile luminiscente, o putea vedea pe Hart atârnând de tavan ca o marionetă uitată, dar, desigur, asta era o iluzie. Membrele nu i se legănau, erau legate. Ea îi striga numele – *Vasili, Vasili, Vasili* – până când el și-a dorit ca mama sa să-i fi ales un alt nume la naștere.

Da, s-ar putea ca Hans Brune să fie mort. Dat fiind felul în care i-a curs sângele din urechi după ce capul lui s-a lovit de zid, mai mult ca sigur că era mort.

Dar noi suntem vii, a vrut Glazkov să spună. *Noi suntem vii.*

Avea ochii încețoșați. Poate că vederea îi era alterată de lacrimi, sau poate că de vină erau loviturile pe care le încasase în cap. A clipit încercând să focuseze imaginea. Glazkov atârna cu capul în jos, așa că și sângele adunat în cap putea fi de vină pentru vederea sa încețoșată.

Nu, se gândi, privind-o pe Hart. *Nu e.*

Ea i-a strigat din nou numele.

Vederea nu-i era încețoșată deloc. Pe fața și pe trupul ei se mișcau creaturi – la fel ca cele care-i căraseră în josul craterului, dar cu mult mai mici. Creaturi minuscule, precum acelea spinoase pe care le găsise pe fundul oceanului, dar acum ei nu se aflau sub apă. Pe ea trebuie să se afle câteva sute de creaturi, poate chiar câteva mii, ce se mișcau ca un furnicar sau ca un stup, toate producând acea strălucire bolnăvicioase. Se mișcau cu un scop, în timp ce Hart țipa.

Glazkov a șușuit-o cât a putut de tare. Țipetele nu ajutau pe nimeni.

Îl preocupa ceva ciudat: cât de calm era. Foarte ciudat.

Dar a simțit o mică atingere pe antebrațul drept și a încercat să-și îndoaie gâtul, fie și numai puțin, ca să vadă ce anume îl atingea, și a văzut că creaturile sunt și pe trupul său,

peste tot. Foarte mici. *Pui*, se gândi. Dar ceva îi spunea că în ciuda diferenței de mărime, creaturile mici nu erau puii celor mari. Deloc. Nu trebuia să facă speculații. Nu acum când cele mici erau atât de ocupate, atât de hotărâte.

A simțit din nou atingerea și a întors capul, reușind să arunce o privire. Erau acolo, mișunând peste tot trupul, dar acum a înțeles altceva.

A înțeles de ce țipa Hart.

Micile creaturi nu se aflau numai *pe* el. Erau și *în* el.

Sub piele. Se mișcau. Și erau foarte ocupate.

Glazkov a clipit, și, pentru prima dată, a mai înțeles ceva. Poate cel mai important lucru. Creaturile nu numai că se mișcau în interiorul său.

Ele îi și *vorbeau.*

• • •

Întreaga lume a lui Budanov era doar durere și frig. Putea vedea cu greu. Capul îi bubuia, gâtul îl durea, iar craniul îi era strâns împrejur atât de strâns, încât cea mai mică mișcare l-ar fi făcut să explodeze și i-ar fi răspândit creierul pe pământul înghețat. Măcar ar fi dispărut durerea.

Nu, se gândea Budanov. *Nu, n-am să las să mi se întâmple asta*. Niciodată nu a dat înapoi, în nici o privință, și n-avea de gând să înceapă acum.

A încercat să-și miște membrele. A reușit fără să simtă vreo durere semnificativă. Nimic rupt. S-a rostogolit pe dreapta și a simțit că-i alunecă de pe spate o greutate mare, udă și caldă încă. Și-a ridicat mâna la gât ca să-și verifice rănile. Nici o tăietură deschisă. A scuipat sânge, odată cu un dinte. Gura îi era deschisă și își mușcase limba.

Băga-mi-aș…, a șoptit. Bine. *Încă mai pot vorbi.*

În jur era numai liniște.

În continuare întins pe partea dreaptă, a cercetat zona din imediata sa apropiere, până ce și-a văzut arma. Era pe jos, la picioarele sale. S-a întins, cu capul zvâcnind, și a agățat-o cu un deget. Apoi s-a îndreptat, aducând arma la piept, și, observând că nu este avariată, a simțit că începe să dețină controlul.

Îi era teamă că toți ceilalți erau morți. Ultima sa amintire era despre una dintre acele creaturi venind spre el cu tentaculele

deschise larg, ca o sepie care atacă. A simțit impactul trupului cald și umed, apoi senzația grețoasă dată de tentaculele care se strângeau în jurul gâtului și a capului său… apoi nimic.

S-a uitat în spate și a văzut rămășițele creaturii, tentacule rupte, trupul găurit de gloanțe. Un fluid puturos cursese din ea, topind zăpada.

Budanov s-a ridicat încet, și s-a uitat prin împrejur.

În dreapta sa era Zhukov. Mort. Atât de mult sânge… Inima lui Budanov a zvâcnit, apoi s-a liniștit și a ridicat arma. Capul i se învârtea. Îl cunoștea pe Zhukov de aproape 10 ani, și au luptat bine împreună.

— Îmi pare rău, frățioare, a șoptit.

Cuvintele părură să se audă prea tare, ca și cum șoaptele au stârnit ecouri peste teren.

Și-a dat seama cât de liniștit era totul. Cât de nemișcat. Mormăind, mușcându-și buzele pentru a preveni ca amețeala să-l facă să cadă la pământ, Budanov s-a ridicat și s-a uitat în jur. A făcut câțiva pași șovăitori și s-a sprijinit de un copac.

Nimic nu mișca, nu cuvânta, nu mârâia, nu cânta. În întreaga vale era o liniște mormântală, și s-a întrebat dacă nu cumva era mort de fapt, iar aceasta era dezolarea și singurătatea care urma după.

Apoi a auzit ceva în depărtare. Un bâzâit îndepărtat, atât de slab încât a crezut că poate este doar în capul său. Și-a răsucit capul stânga-dreapta, încercând să localizeze sunetul, dar venea de pretutindeni.

În jurul său zăceau multe creaturi moarte, iar copacii și stâncile purtau urme care atestau forța bătăliei la care el nu mai participase. Dar în afară de trupul lui Zhukov, nu vedea nici un semn al prezenței celorlalți camarazi ai săi.

Cu excepția…

Urme de târâre pe zăpadă.

Oh, nu, a gemut Budanov. Ei văzuseră aceste animale cu tentacule adunându-se și grăbindu-se spre crater, înainte ca să-și reorienteze atenția asupra unității *Spetsnaz*.

Și-a verificat arma, a schimbat magazia de cartușe cu una plină, și-a șters sângele de pe față, și a pornit-o spre crater. Nu-și va părăsi camarazii, nu dacă mai exista o șansă cât de mică de a fi încă în viață.

Bâzâitul s-a amplificat. Aproape de marginea abisului s-a încruntat și s-a lăsat pe vine, uimit din nou de mărimea acestuia, dar, acum și îngrozit de ceea ce putea fi acolo jos. S-a întors spre stânga și spre dreapta încercând să localizeze sursa sunetului, dar nu a identificat-o până ce primul elicopter s-a făcut văzut.

Marele Mi-24 de atac și transport trupe a apărut deasupra crestei văii, urmat îndeaproape de două KA-52 în formație de escortă. Ajutorul a sosit, iar el nici măcar nu avusese șansa să-l cheme.

Piloții elicopterului lor trebuie să fi raportat schimbarea forțată a destinației în clipa când echipa a plecat de la elicopter către stația științifică. Budanov nu știa cât timp trecuse – presupunea că ceva mai mult de o oră – dar a fost destul timp pentru ca această nouă unitate să fie alarmată și trimisă să-i intercepteze.

Știa câte probleme au provocat prin nerespectarea ordinelor și abandonarea unei misiuni importante, dar, în momentul de față, i se fâlfâia. Aici s-a întâmplat ceva uimitor și teribil. Dar deocamdată, principala lui preocupare, era supraviețuirea membrilor unității sale.

Budanov a aprins o rachetă de semnalizare și a fluturat brațul de câteva ori, apoi s-a postat în spatele unei grămezi de pietre din apropiere. Se afla la 10 m de marginea craterului.

În timp ce elicopterul a virat prin vale și o vreme s-a menținut în zbor la punct fix deasupra imensului crater, Budanov s-a dat mai aproape de margine. Își ținea arma pregătită, convins că în orice clipă una dintre creaturile acele cu tentacule vă năvăli din adânc, năpustindu-se asupra lui.

Când apare, o spulber imediat.

Dar n-a ieșit nimic. A ajuns la margine, s-a aplecat și s-a uitat în jos. În adâncul acestui puț înfricoșător nu se vedea decât întunericul. Pereții păreau verticali, și nu era nici un semn de viață. Se gândi să aprindă o altă rachetă de semnalizare pe care să o arunce în jos… dar se temea de ceea ce ar putea să vadă.

Țin’te bine, spuse, dar nu era nimeni care să-i audă vorbele.

Când elicopterul a aterizat într-un luminiș aflat la 300 m depărtare, Budanov a alergat către el, ignorând durerea și rănile. Se întreba cât timp îi va lua ca să-i facă să-l creadă.

• • •

Coborârea lor în puț păru să dureze o veșnicie.

Strigătele lui Vasnev se transformaseră în șoapte, iar Yelagina s-ar fi putut să fie moartă. Demidova încerca să le monitorizeze poziția după strania luminiscență pâlpâitoare emanată de creaturile care îi transportau. Trupurile lor străluceau, amintindu-i Demidovei de creaturile din adâncurile oceanelor – la fel de interesante, misterioase și… extraterestre. Nu se putea abține să nu le admire frumusețea mișcărilor curgătoare, chiar dacă tentaculele îi strângeau dureros de tare abdomenul, brațul stâng și ambele picioare. N-avea nici un sens să se opună sau să încerce să scape, dar, pe măsură ce creaturile coborau tot mai în adânc, ea avea timp să-și facă un plan.

Nu putea să accepte pur și simplu ceea ce urma să se întâmple. Probabil că Vasili și însoțitorii săi erau morți, dar atât timp cât mai exista și cea mai mică șansă să fie în viață, Demidova și cei rămași din unitatea sa vor lupta.

Avea un pumnal în gheată, iar la centură încă mai era o grenadă.

— O, Doamne, spuse Yelagina din stânga sa. Privește în jos.

Demidova s-a bucurat să audă vocea prietenei sale, dar când și-a întors capul ca să-i urmeze sfatul, frica rece a învăluit-o. Jos, sub ei, în adânc, creștea o lumină slabă, pe măsură ce coborau. La început, părea să fi fost doar încă o creatură, singură, dar pe măsură ce coborau, spotul de lumină s-a separat în multe alte puncte. Nu era una. Erau sute.

— Yelagina, Vasnev. Trebuie să scăpăm.

— Căpitane, în pereți sunt tunele.

— Ești sigură?

— Tocmai am trecut pe lângă unul. Lumina emisă de creatura asta la dezvăluit, doar o secundă. Nu știu cât de departe duce, dar…

— E destul, spuse Demidova. Vasnev? Ești viu?

— Nu pot… Nu cred…

— Nu trebuie să crezi. Mai ai pumnalul?

Un mormăit păru să fie răspunsul afirmativ.

— Nu le putem lăsa să ne ducă acolo jos, spuse Demidova, întrebându-se mereu dacă aceste creaturi le aud vocile, ce gândesc, și dacă nu cumva înțeleg ce spune ea.

Presupunea că nu. Spera că nu. Erau ceva ce nimeni nu mai văzuse sau auzise vreodată, deci cum dracu ar fi putut ști limba rusă?

— Dacă ne duc până jos, suntem terminați. Uitați-vă în jos, cercetați zidul, și când vedeți…

— Acolo! a strigat Yelagina. Chiar sub noi. E o ieșitură.

— Așa e.

O văzuse și ea. O terasă îngustă ca o bordură pe zid, similară multora pe lângă care trecuseră. Dar aceasta era aceea unde vor face tentativa de scăpare.

Pe când creatura își continua mișcarea fluidă de coborâre, întinzând și contractând tentaculele, Demidova și-a întins mâna pe lângă șold și coapsă, îndoindu-se încet, ca să ajungă la pumnalul din gheață.

Acum m-ar putea opri. Dacă știe ce fac, va reacționa cu violență și, cu o încleștare a tentaculelor, mă va rupe în două.

Dar creatura nu părea să fie conștientă de arma aflată acum în mâna Demidovei. Terasa era aproape; nu mai aveau timp. Fără a mai încerca să afle dacă Yelagina și Vasnev sunt pregătiți, a tăiat tentaculele care-i înconjurau strâns gâtul.

Creatura a scos un fel de țipete. Parcă era un copil pe care-l durea ceva, dar Demidova era hotărâtă. A tăiat din nou și a înjunghiat cu mâna dreaptă. Simți lama penetrând adânc în țesutul moale și ud, iar creatura a țipat agonic. Manevrând lama pumnalului dintr-o parte în alta, a sfâșiat bestia.

La mică depărtare de ea a auzit alte țipete. Spera că nu erau umane.

Demidova s-a luptat, tăind, lovind, retezând tentacule și urmărindu-le căzând în întunericul adâncului ca niște exclamații de durere. Un șuvoi de fluid cald s-a revărsat peste gâtul și fața ei. A încercat să-și închidă gura, dar nu destul de repede. A simțit gustul creaturii ce murea, izul acru și iute al sângelui, și a vomat prin întuneric.

S-a izbit de terasă și și-a pierdut răsuflarea. A început să scuipe și să-și șteargă mizeria fluidă și voma de pe față, și s-a rostogolit cu spatele la zid, privind în sus.

Strălucind ca o nălucă datorită fluidului care o acoperea, Yelagina cobora pe suprafața stâncoasă la doar câțiva metri deasupra. A sărit și s-a ghemuit lângă Demidova.

— Căpitane!

— Sunt bine. Vasnev?

— Vasnev a căzut. L-am văzut prăbușindu-se pe lângă mine, continuând să lupte cu creatura care-l ținea.

Demidova s-a mișcat din nou până ce s-a putut uita în jos… și și-a dorit să nu o fi făcut. A presupus că se aflau cam la 50 m de fundul puțului, unde pulsau creaturi luminoase, toate înaintând ca să se adune în jurul unui loc aflat lângă peretele abrupt. Trupul lui Vasnev era perfect vizibil, întins pe pietre, cu membrele rupte și stropit cu fluidul luminos. Dacă căderea nu-l ucisese încă, o vor face creaturile în curând.

— Trebuie să plecăm, spuse Yelagina.

— Să plecăm… unde?

— În grotă. E în capătul terasei. Cred că putem ajunge la ea. Am văzut-o când am urmărit căderea lui Vasnev.

Demidova s-a ridicat în picioare, cele două – rămânând soldați – s-au apropiat una pe alta pentru a se proteja reciproc de întuneric, de cădere și de teribila strălucire a creaturilor monstruoase ce trăiau în adâncuri. Se mișcau cu prudență în lungul terasei și, chiar la capătul ei, se afla o crăpătură în peretele de stâncă. Ajunse în fața ei, le-a lovit o pală de aer surprinzător de cald, de parcă întregul loc ar fi fost o ființă vie.

— Ce dracu'i asta? a șoptit Yelagina.

— Nu contează.

Demidova auzise deja zgomotele de dedesubt, iar o privire rapidă i-a confirmat temerile. Creaturile se cățărau din nou. Veneau după ele, gata să-și răzbune morții.

— N-avem de ales.

Yelagina a continuat să înainteze de la terasă spre crăpătură. Demidova a urmat-o. Nu s-a împăcat niciodată cu înălțimile. În interiorul unui avion sau a unei clădiri înalte n-avea probleme, dar dacă era în exterior, atunci marele abis de dedesubt părea să o tragă într-o cădere nesfârșită și dureroasă. Iar să știe ce venea de jos, nu făcea decât să înrăutățească situația.

— Aici, spuse Yelagina.

Se proptise în crăpătură, cu spatele într-o parte și picioarele fixate în cealaltă, și i-a întins mâna stângă Demidovei. Aceasta a apucat-o recunoscătoare, a sărit, și în curând amândouă se aflau înăuntru.

Se deschidea în ceva ca un tunel, relativ orizontal și care se îndepărta de puțul cel mare. Fluidul mirositor al creaturilor ucise rămas pe hainele lor încă mai emitea o ușoară luminiscență, și Demidova spera că efectul va dura. Amândouă aveau rachete de semnalizare, dar acestea ardeau repede și în forță. Nu-și putea imagina nimic mai rău decât să fie prinse aici, jos, în întuneric total.

Și-a scos o grenadă de la centură.

— Ai înnebunit? s-a luat de ea Yelagina.

— Ce altceva putem face? Vin după noi!

Yelagina și-a scos pistolul din toc și l-a pus în mâna Demidovei.

— Cu tot respectul, Căpitane, dacă arunci în aer gura acestui tunel, ne vei ucide pe amândouă la fel de repede ca și creaturile de acolo. Ne vei bloca aici, asta dacă nu vei face tavanul să se prăbușească peste noi. Ține-le pe loc cât de mult poți. Eu am să verific dacă tunelul se continuă sau este o fundătură.

Demidova a confirmat dând din cap, și și-a trecut pistolul în mâna dreaptă și grenada în stânga. Gloanțele nu-i vor ajunge prea mult timp.

A auzit-o în spatele ei pe Yelagina îndepărtându-se, folosindu-se de luminiscența sângelui creaturilor ca să vadă. Când zgomotul pașilor s-a topit, peste marginea terasei au apărut tentacule subțiri, și prima creatură s-a ivit în gura tunelului. Demidova a ochit și a apăsat pe trăgaci.

• • •

— Te punem în stare de arest și te ducem înapoi, la bază, i-a spus Locotenentul.

Budanov îi avertizase, dar ei nu păreau să creadă nimic din ce le-a spus. Toți, în afară de civilii care erau îngroziți și entuziaști în același timp. *Alți savanți căcăcioși*, se gândi Budanov. *Din cauza lor am venit aici.*

— Dar căpitanul și restul unității mele sunt acolo, jos. Creaturile i-ai luat, și poate…

— Greșeala voastră, a spus sec Locotenentul.

Părea nerăbdător să o ia din loc, mișcându-se nervos de pe un picior pe altul și cercetând împrejurimile înzăpezite. Unul

dintre oameni i-a aruncat lui Budanov o haină groasă, iar el abia aștepta ca sanitarul să-și termine treaba ca să o poată îmbrăca. Momentan, nu-și dorea altceva, decât puțină căldură.

Demidova și ceilalți nu au parte de căldură. Sunt acolo jos. Înghețați, înspăimântați, poate morți. Dar trebuie să mă asigur.

— Nu poți să te uiți măcar? a întrebat. Trimite un KA-52 să survoleze craterul și să-l cerceteze cu reflectorul.

— Nu mai rămânem mult aici, deci nu avem timp pentru asta, s-a împotrivit locotenentul.

— Voi veneați aici oricum, spuse Budanov. Înainte de raportul piloților noștri. Nu-i așa?

— Nu mai stăm mult, a repetat locotenentul, privindu-l fix în ochi pentru întâia oară. Doar cât să-și ia ce au nevoie *halatele* astea *albe*, apoi ne cărăm dracului de aici. Ești băftos că te luăm cu noi. Piloții voștri au șters-o imediat ce au auzit, acum o oră.

— Ce au auzit?

Locotenentul a întors privirea. S-a încruntat. Unul dintre soldații săi a venit alergând, s-a dat aproape de el și i-a șoptit ceva la ureche.

— Toată lumea, înapoi la elicopter! a strigat locotenentul.

— Dar, noi suntem..., începu să spună unul dintre cercetători.

Era ghemuit lângă crater, examinând ceva ascuns în zăpadă. *Una dintre creaturi*, a înțeles Budanov, și s-a întrebat dacă nu cumva e una împușcată de el.

— Faceți, dracului, cum spun eu! a ordonat locotenentul.

Părea agitat.

— Ce se-ntâmplă? a vrut Budanov să știe.

Doar gloanțele i-au răspuns.

KA-52 care supraveghea valea din aer, a coborât deasupra craterului și a deschis focul cu tunurile de la bord. Trasoarele fulgerau prin aer, percutând pereții puțului. Exploziile erau atât de puternice, încât Budanov simțea vibrațiile prin pământul solid, iar zăpada se scutura de pe crengile copacilor.

— Dar noi nu știm..., a strigat unul dintre civili.

— *Noi* știm, răspunse Budanov.

S-a ridicat și o clipă, doar una, s-a luptat cu imboldul dat de toate simțurile sale care-i cereau să fugă.

Nu *pot să fug. Trebuie să-i ajut. Ei ar face la fel pentru mine.*

A întors spatele elicopterului. Nimeni nu l-a chemat înapoi; fie că nu l-au văzut fugind, fie chiar nu le păsa. Locotenentul era speriat, și avea altele pe cap decât capturarea unui soldat dezertor.

Lângă locul unde trupul lui Zhukov era marcat cu un steguleț roșu, a văzut un rucsac alb, abandonat de unul dintre civili. Prins pe el, era un colac de coardă subțire pentru alpinism. L-a deschis și înăuntru a găsit diverse instrumente, vase pentru mostre și un radio.

Când cacofonia de zgomote provocate de KA-52 a încetat, radioul s-a făcut auzit:

— ...plecăm în 3 minute!

Era vocea locotenentului.

— *Curățarea* solului începe la 8 minute după aceea. Nu-ți vei dori să te afli acolo când vin MiG-urile.

Isuse, vor distruge puțul craterului!

Budanov a alergat până aproape de marginea acestuia, a legat coarda de un copac solid, și s-a întrebat ce mama dracului are de gând să facă în timp ce a aruncat colacul de funie în crater și a început să coboare în rapel în întuneric.

A coborât cam 30 m și s-a oprit pe o mică terasă ca să se odihnească, profitând de lumina slabă ce venea din adânc. Din rucsac a scos niște pitoane și a bătut repede unul în stâncă. S-a legat de el, și-a proptit călcâiele pe marginea și s-a pregătit să coboare și mai în adânc. În cap îi ticăiau secundele. Cât timp a trecut de când a auzit transmisia? Câte minute au mai rămas până ce MiG-urile vor bombarda creaturile din craterul aflat în inima înghețată a lumii?

Se simțea mirosul de metan și se întreba dacă nu cumva inhalarea acestuia a la ucide. *Ce mod de a muri, când bombele sunt pe vine!*

La dracu cu asta, se gândi și și-a dat drumul în gol cu o viteză nesăbuită. S-a întors cu fața spre perete pentru a se putea propti cu picioarele din timp în timp pe măsură ce cobora rapid... și a auzit răsunând focuri de armă de dedesubt. Și-a mai dat un impuls, privind în jos, în întuneric... doar că nu era deloc cu adevărat întuneric. O strălucire palidă, albă, se unduia ca un ocean straniu. Ceva mai aproape, dar pe peretele opus, aceeași lucire aluneca, se târa peste stâncă, apoi a văzut-o și pe partea

sa de perete. Încetinindu-și coborârea, Budanov a simțit că se îneacă.

Atârnat de coardă, a văzut lucirea emisă de multe creaturi tentaculare care veneau spre el, grăbindu-se în sus, pe peretele puțului. A aruncat o privire în sus, spre cer, calculând cât timp i-ar trebui ca să ajungă acolo și și-a dat seama că în curând va fi mort. De fapt, Budanov a știut asta încă din momentul când a luat coarda și a alergat către puțul ce emana mirosul de metan, dar acum înțelegea cu adevărat ce a făcut.

Singura lui șansă era *în jos*. A strigat din răsputeri:

— Căpitane! Kristina! Vasnev!

S-a împins cu picioarele în perete și a lăsat coarda să-i alunece prin mâini, aproape în cădere liberă. Cădea ca o piatră, în timp ce creaturile năvăleau în sus, spre el. Acum, alegerea era făcută. Din acest moment, nu mai urmau decât consecințele.

• • •

Demidova s-a dat înapoi, pietrele ascuțite de pe jos agățându-i-se de pantaloni. Sângele a două creaturi revărsa o lumina palidă, fantomatică, în gura tunelului. Simțea în mână pistolul cald și aștepta, cu inima bătându-i nebunește. Una dintre creaturile pe care le omorâse a căzut peste marginea terasei, dar cealaltă se zvârcolea pe jos la doar câțiva pași de tălpile ghetelor sale. Și-a înfipt călcâiele în pietre și s-a dat înapoi, îndepărtându-se cu alți câțiva centimetri de mortăciune și de terasa de dincolo de ea.

Aceasta șuiera în timp ce sângera. Poate că era sunetul morții creaturii sau doar zgomotul făcut de sângele cald ce venea în contact cu pietrele din tunel, precum micile pocnituri ale unui motor de mașină după ce a fost oprit.

Demidova șoptea rugăciuni, vocea sa stârnind ecouri în acel spațiu înghesuit, și asculta dacă se auzeau zgomote care să-i arate că se întorcea Yelagina. Cum vor ajunge înapoi la suprafață? Poate că ele vor rămâne în viață suficient timp, dar ce se va întâmpla cu Vasili și echipa sa de cercetători? Gândul negru îi spunea că bărbatul ei este mort, dar Demidova nu voia să-l asculte. Își spunea sieși că Vasili *trebuie* să fie în viață. dar poate că ar fi fost mai bine dacă își putea imagina că el e mort. Dacă accepta faptul că el nu mai are nevoie de ajutorul ei,

însemna că ea se putea preda pur și simplu sorții, adică morții care chiar acum se târa spre ea.

Creatura moartă a zvâcnit și Demidova s-a tras înapoi, ochind cu pistolul. A clipit, holbându-se, când și-a dat seama că nu creatura moartă s-a mișcat , ci una nou sosită. În spatele trupului care se răcea, diminuându-și lucirea luminoasă, o altă creatură se târa peste marginea terasei și înainta către ea, camuflată în spatele semenului ei. Acum erau șmechere, iar acest fapt o înspăimânta pe Demidova mai mult decât orice. Creaturile nu erau doar crude, erau și inteligente.

— Te văd, a șoptit.

Și aceasta a încremenit, de parcă ar fi înțeles.

Demidova a ridicat pistolul, continuând să strângă grenada în mâna stângă. Creatura s-a smucit spre dreapta, s-a urcat pe perete și apoi pe tavan, agățându-se de stânca goală. Tentaculele au șfichiuit spre fața Demidovei, care s-a împins tare în călcâie, dându-se înapoi spre interiorul tunelului. Și a apăsat pe trăgaci. Gloanțele au percutat și ricoșat de pereți, spulberând așchii de piatră. Două au lovit creatura în plin, împrăștiind sânge luminos pe podeaua tunelului. Dinspre tavan, tentaculele au înhățat-o de glezne, altele de păr, iar ea a țipat când unul i s-a înfășurat în jurul mâinii stângi – în care ținea grenada.

Ar fi trebuit să-i trag inelul. Ar fi trebuit să o arunc. Ar fi trebuit…

A tras din nou în centrul trupului. După trei focuri, pistolul a percutat în gol. Creatura atârna, legănându-se, de tavan, tentaculele fiind încă lipite de stânca de deasupra. Demidova a încercat să-și țină respirația ca să-și liniștească inima bubuitoare.

Și-a pus grenada într-un buzunar și le-a pipăit pe celelalte și centura. Încă mai avea pumnalul, dar avea nevoie de muniție… și a găsit. O magazie. A ejectat-o pe cea goală și a introdus-o în pistol pe cea plină.

Ceva se mișca pe terasă, alunecând și rostogolindu-se.

Demidova nici măcar nu s-a uitat într-acolo. Știa. Acum nu mai veneau doar câte unul după altul.

Cu pistolul ținut încă în mâna dreaptă, a scos din nou grenada și i-a tras inelul cu dinții, continuând să o țină strâns. Abia în clipa când o va arunca va începe numărătoarea inversă.

A inspirat adânc și și-a ridicat privirea.

Creatura care atârna de tavan a căzut pe podeaua tunelului, moartă, exact în clipa când celelalte au năvălit. Ea a văzut două, apoi și-a dat seama că sunt trei, poate chiar patru, cu tentaculele amestecate acoperind gura tunelului. Demidova a tras o jumătate de duzină de gloanțe care au străpuns masa fremătătoare, dar știa că i-a sosit timpul.

A lansat grenada, s-a întors și a sărit în picioare.

Aplecată înainte, a rupt-o la fugă prin tunel, trăgând orbește în urma ei. În timp ce alerga, numărătoarea inversă îi ticăia în cap. În lumina vagă emisă de sângele de pe hainele ei, a văzut că tunelul cotește și l-a urmat după colț. tavanul cobora și pereții se apropiau, iar ea se temu că a intrat într-o fundătură, doar că nu era nici un semn de…

— Kristina! a strigat. Adăpostește-te, dacă ești aici! Adăpos…

Grenada a explodat, sunetul canalizându-se către ea. I-a lovit timpanele ca un baros, iar explozia a aruncat-o spre înainte. S-a prăbușit pe jos, alunecând pe pietrele ascuțite, iar fragmente din tavan au împroșcat-o, țăndări de piatră și praf. O crăpătura a apărut în stânca de deasupra capului și Demidova se uita la ea, zgâriată și însângerată, așteptând să se prăbușească peste ea.

Nimic.

A inspirat adânc, aer și praf, și și-a dat seama că încă este vie. Când a aruncat grenada, scăpase pistolul din mână. Acum se uită în jur, cu urechile zvâcnind, dar în întunericul aproape total arma era pierdută.

A auzit zgomot de pași venind către ea, și a dat să scoată pumnalul, dar și-a dat seama că creaturile nu aveau picioare. A apărut raza slabă de lumină a lanternei Yelaginei, și ce mai rămăsese din lucirea sângelui creaturilor de pe uniforma femeii.

— Ești în viață! a constatat Yelagina, mai degrabă ușurată decât surprinsă.

Nu voia să fie singură, iar Demidova îi dădea dreptate.

— Se pare că amândouă suntem. Am făcut tot ce am putut. Dar vom muri de foame aici, dacă nu ne sufocăm mai întâi.

Yelagina a îngenuncheat lângă ea:

— Poate că vom muri, dar nu în acest tunel.

Demidova s-a încruntat privind-o. Refuza să spere.

— Vino, spuse Yelagina, ajutând-o să se ridice în picioare. Avem o cale de ieșire.

— Spre suprafață?

Yelagina a evitat să-i întâlnească privirea.

— O cale de ieșire, a repetat. Asta e tot ce-ți pot garanta deocamdată.

O nouă scânteie de speranță s-a aprins în Demidova și din nou și-a permis să se gândească la Vasili. Poate că nu e prea târziu. Poate că încă mai e în viață.

Amândouă nu mai aveau decât pumnalele, dar momentan încă mai trăiau. Și vor lupta pentru asta.

• • •

Tunelul cobora. Urechile Demidovei încă mai țiuiau, toate sunetele fiind înfundate datorită apropierii ei de explozia grenadei. Inima îi bătea cu putere dar respira adânc și-și ținea brațele întinse, pipăind cu degetele pereții tunelului, în timp ce se străduia să rămână calmă și rațională. Pe stâncă erau creste și striații destul de diferite de ceea ce putuse să remarce pe suprafața puțului uriaș. dacă această dolină a fost creată de dedesubt printr-o enormă explozie de metan, așa cum crezuse Vasili, atunci acest tunel lateral a fost făcut prin alte mijloace.

Ceva/cineva l-a cioplit.

Câteva minute au trecut într-o relativă liniște, Demidova urmând-o pe Yelagina, cele două femei făcând tot ce puteau să nu alunece. Schimbările de direcție ale tunelului duceau adesea la câte o secțiune brusc abruptă, și cu un pas greșit puteau să se aleagă cu gâtul rupt.

Luminiscența sângelui ce-l împrăștiaseră se diminua cu fiecare minut ce trecea și, în curând, singura sursă de lumină a rămas lanterna Yelaginei. Aerul adia ușor în jurul lor, nu cât o briză, ci mai degrabă ca un fel de respirație subterană. Tunelele *respirau*, dovadă că erau deschideri undeva înainte și mai jos.

La ele ajungeau zgomote, șoapte slabe și mișcare urmate de ceva ce răsuna ca și cum se prăbușeau mii de tone de stâncă și pământul se cutremura, dar ele rămâneau absolut singure în tunel. Demidova a răsuflat ușurată când tunelul s-a orizontalizat și a simțit că poate sta dreaptă, în picioare. Yelagina a mărit ritmul pașilor, și curând aproape că alergau. Bătăile inimii ei, cadența familiară a pașilor, i-a redat Demidovei calmul și încrederea care i-au permis să-și adune gândurile. *Găsește sursa curentului de aer,* își spunea sieși. *Vezi dacă putem urca. Rupe*

contactul cu creaturile urmăritoare și încearcă să afli starea cercetătorilor – morți sau vii?

— Acolo lucește ceva..., începu să spună Yelagina.

Apoi a înjurat, s-a poticnit și s-a prăvălit în față. Demidova s-a dat înapoi și și-a scos pumnalul, gata de luptă. Pasul înapoi a salvat-o. Chiar în fața sa, Yelaghina își întindea brațele încercând să se prindă de ceva ca să nu se prăbușească într-o gaură din podeaua tunelului, o deschidere ce părea fără fund. Curentul de aer ieșea constant din acea gaură.

— Kristina! a strigat Demidova, uitându-se în jur și încercând să-și dea seama cum o putea ajuta.

Yelagina reuși să-și ridice un picior și să-și proptească glezna pe marginea abisului, apoi se trase singură în siguranță de partea cealaltă a găurii de 1,5 m. Văzuse lucirea, dar se mișcase prea repede pentru a se mai putea opri, așa că a sărit. Și a fost cât p-aici să nu reușească.

Se uitau una la alta peste gaură. Nici una nu voia să rămână singură. Yelagina și-a folosit lanterna ca să cerceteze marginile, apoi s-a uitat la Demidova parcă sugerându-i să ocolească – dacă era extrem de atentă – fără să cadă. S-a întins pe burtă și s-a târât pe margine ca să privească în adânc, atrasă de ușoara strălucire ce emana de acolo. De cealaltă parte, Yelagina a făcut la fel.

Demidova se simți năucită.

Yelagina a reușit să vorbească prima:

— Asta e...? E un fel de... *oraș?*

Mult dedesubt, probabil la câteva sute de metri, erau meandre și spirale de piatră, un fel de labirint de trasee ciudate, sfere și turnuri răsucite. De aceste spirale de piatră atârnau nenumărate creaturi, fie adormite, fie stând pur și simplu și visându-și reveriile subterane sau contemplând labirintul lumii lor subpământene și, poate, noua lume pe care au descoperit-o deasupra lor.

— O, Doamne, a șoptit Demidova.

— Căpitane, a atenționat-o Yelagina încet.

Demidova și-a înălțat privirea și a văzut-o că s-a ridicat în genunchi, apoi în picioare. S-a lipit de zid și a trecut pe lângă gaură. Mesajul nu avea nevoie de cuvinte – *ridică-te, nu te uita, nu te gândi, și hai să ne cărăm dracului de aici.* Demidova o fi fost

ea *la comandă*, dar în acel moment era chiar bucuroasă să o lase pe Yelagina să o ghideze.

S-a mai uitat o dată la orașul-cuib strălucitor și extins aflat dedesubt, apoi s-a ridicat, fără a se aștepta să-l mai vadă vreodată. Respirând adânc, a pus piciorul pe o ieșitură din stânca din laterala gropii, apoi a dat din cap.

— Nu. Înapoi.

— Căpitane…

— Înapoi, Soldat.

Yelagina și-a retras mâna, a ezitat un moment, apoi s-a dat înapoi, lăsându-i destul loc ca să sară. Demidova a sprintat scurt și a sărit peste groapă. A aterizat pe vârful piciorului stâng, cu mâinile fluturând, și s-a proptit drept în Yelagina, care a prins-o cu brațele deschise.

O clipă au rămas așa, apoi Demidova a răsuflat adânc și i-a spus:

— Ia-o înainte.

Urmau raza lanternei Yelaginei, trecând pe lângă niște locuri unde tunelul se ramifica în diverse direcții, până ce au găsit una în urcare. Demidova s-a oprit ca să verifice curentul de aer, apoi i-a făcut semn Yelaginei să continue drumul în sus. Se mișcau doar de un minut sau două, când Demidova, care se uita peste umărul Yelaginei, și-a dat seama că poate distinge mai multe detalii ale tunelului din față decât îi fusese posibil până acum. I s-a pus un nod în gât și a înhățat-o pe Yelagina de jachetă.

— Stop, i-a șuierat în ureche. Liniște.

Secunde lungi au stat nemișcate în tunel, ascultând doar. Demidova se uita înainte și își simțea inima bătându-i nebunește în piept. Simțind primejdia, Yelagina a stins lanterna, confirmând faptul de care se temea căpitanul. Nu numai că tunelul era luminat de foto-luminiscența ciudată a creaturilor, dar aceasta devenea tot mai puternică. Puteau auzi târâșul tentaculelor pe piatră.

O parte a Demidovei își dorea să șarjeze înainte. Dar și-a reamintit cum l-au ucis creaturile pe Zhukov și s-a gândit că poate ar trebui să se retragă într-un tunel lateral și să aștepte să treacă pe lângă ele acest val de creaturi.

Demidova a tras-o de mână pe Yelagina și s-au întors, dar…

În tunel era aceeași lumină și în urma lor.

— Nu, spuse Yelagina încet.

Amândouă și-au scos pumnalele. Nu mai aveau alte arme și nici unde să fugă. Au fost cuprinse de un sentiment de renunțare, dar degetele strângeau mânerele pumnalelor, gata de luptă indiferent de șanse.

Creaturile se întindeau, se rostogoleau, se furișau în lungul tunelului, sosind mai întâi dintr-o direcție, apoi și din cealaltă. Unele se târau pe pereți și tavan, umplând spațiul tunelului cu tentaculele zvârcolitoare și strălucirea lor nepământeană ca un fel de coșmar submarin.

— Căpitane, Uite-te la cele mici.

Demidova le văzuse, creaturi minuscule de mărimea degetului ei mare, poate și mai mici. Atârnau de celelalte sau se mișcau cu rapiditate printre ele. Cele mici păreau să prefere tavanul, creând un fel de strat mișcător de mușchi. Creaturile au înaintat până ce singura porțiune stâncoasă liberă a fost micul cerc în care stăteau Demidova și Yelagina.

Și-atunci covorul sufocant al creaturilor s-a despărțit și au ieșit la iveală două siluete întunecate, ca niște fantome pe fondul luminozității stranii a creaturilor.

Pentru un moment, Demidova nici nu mai putu să respire sau să vorbească, apoi a reușit să horcăie un singur cuvânt:

— Vasili?!

Își coborî mâna cu pumnalul, iar Yelagina înjură, încremenită de șoc. Vasili Glazkov – iubitul și cel mai bun prieten – se opri la doar un metru de ele, urmat de Amanda Hart. Creaturi mici le atârnau de haine și de carne. Fața lui Hart părea umflată în jurul ochiului ei stâng, de parcă ceva se mișca sub piele, aproape de orbită. Demidova vru să-l privească pe Vasili, dar umflătura ce pulsa pe chipul lui Hart, o făcea să se uite fix la ea.

— Salut, Anna, spuse Vasili.

Vocea era diferită, deopotrivă înfundată și răsunătoare. În tunel au răsunat o duzină de voci. Părea trist, iar vocea sa era și mai tristă.

— Vasili, tu ești…

Nu știa *ce* era.

— E rușinos, spuse el. Atât de mulți morți.

— Doar noi am mai rămas, a răspuns ea.

Dar când Vasili a vorbit din nou, ea s-a gândit că poate el nu se referea la soldații care au murit.

— Trebuie să înțelegi că ele nu sunt diferite de noi.

— CE? a intervenit Yelagina, dând confuză din cap. Creaturile sunt *absolut* diferite de noi.

Vasili nici măcar nu a privit-o. Era concentrat asupra Demidovei.

— E frumos aici. O întreagă lume minunată. Când puțul s-a deschis deasupra lor, au ieșit să exploreze, așa cum am venit noi jos. Ei ne studiază pe noi, începând să învețe despre lumea noastră. Deja ne-au pătruns profund. Amanda a suferit o rană teribilă, iar ei au reparat-o, au întărit-o.

Pe sub pielea de pe gâtul Amandei se mișcau creaturi, și ceva i se zvârcolea sub scalpul, părul mișcându-i-se de unul singur. Demidova s-a uitat la Vasili, simțind că stomacul i se urcă în gât. Spera să nu vadă lucrul de care se temea cel mai mult. Cumva i se umfla un pic obrazul? Acolo unde îi pulsa tâmpla, era doar sângele ce circula printr-o venă, sau ceva se zvârcolea sub piele?

— Cine vorbește acum? a întrebat.

Vasili s-a încruntat.

— Anna, dragostea mea, trebuie să asculți. Sunt atâtea lucruri pe care noi le putem învăța.

Ea nu-și putea regăsi vocea, neîndrăznind să întrebe ce voia să spună Vasili prin *noi*.

— Dr. Glazkov, a intervenit Yelagina, mișcându-se neliniștită pentru că micile creaturi se adunau deasupra capului ei. Indiferent ce-am avea de învățat, vom avea timp pentru asta, dar unii din echipa noastră au murit și nu-l văd pe profesorul Brune să fie împreună cu tine. Căpitanul Demidova și cu mine trebuie să ne întoarcem. Ne poți scoate la suprafață? Indiferent ce sunt creaturile astea, indiferent ce ai descoperit, superiorii noștri vor dori să știe. Noi trebuie să…

— Oprește-te, Kristina, i-a spus Demidova.

Yelagina a tresărit, uitându-se la ea de parcă-și pierduse mințile.

— Acesta care vorbește nu este Vasili. Nu mai este el.

Vasili zâmbi. Mici tentacule au ieșit pe la colțurile gurii, ca niște crăpături pe buze.

— Ce-i drept, e drept, referitor la cine vorbește.

Demidova a ridicat pumnalul, dar creaturile au fost peste ea.

Yelagina a țipat și amândouă s-au împotrivit, dar, pur și simplu erau prea multe creaturi care le imobilizau și le contorsionau ca pe niște marionete.

Apoi le-au tras în jos, mai în adânc decât fuseseră înainte.

• • •

O făcu să se gândească cam cum ar fi înecul. Tentaculele a țineau cu blândețe, ducând-o înainte, trecând-o de la o creatură la alta precum fluxul și refluxul curenților oceanici. Uneori tentaculele îi acopereau ochii, dar alteori putea să vadă fosforescența feerică a acestora – atât de luminoase și atât de aproape – încât făceau ca labirintul subteran să pară și mai întunecat. Era dificil de văzut altceva în afara de striațiile zidurilor sau siluetele lui Vasili și Hart. Marea de creaturi o ridica precum un val, apoi o trăgea din nou în jos, transportând-o înainte. O clipă, Demidova a văzut-o și pe Yelagina și a simțit un sentiment de oarecare ușurare știind că indiferent ce se va întâmpla acum, măcar erau împreună.

Încerca să nu se gândească la Vasili, să se concentreze asupra bătăilor propriei sale inimi, și asupra respirației. Cel care vorbise a fost chiar Vasili, luminat de revelația descoperiri? Sau aceste creaturi s-au travestit ca fiind omul ei, recrutându-l pentru Cauza lor, în încercarea de a găsi o *gură* potrivită prin care să comunice cu *ostilii* pe care-i găsiseră sus, la suprafață?

Imaginea creaturilor ce se mișcau pe sub pielea de pe fața lui Hart au făcut-o să vrea să țipe. Doar dorința ei de a supraviețui i-a dat puterea de a rămâne tăcută. Fiecare clipă cât mai era vie, era una în care se putea gândi cum să *rămână* în viață.

Cu un ultim *val*, oceanul de creaturi a lăsat-o pe o stâncă aspră, apoi s-a retras. A clipit, încercând să-și recupereze simțul de orientare. Privind în sus, a văzut că au dus-o la baza imensului puț original. Micul cerc cu lumina cenușie a zilei era mult deasupra capului, la fel de minunat și de neatins precum luna plino într-o noapte de iarnă.

Nu de neatins, se gândi. *Poți să te cațeri dacă ești nevoită.*

Dar nu ar fi reușit nicicând. În jurul ei, cincisprezece metri în toate direcțiile, creaturile luminoase mișunau, se agitau, se rostogoleau unele peste altele, în grămezi ce-i ajungeau până la

umeri. Demidova nu știau ce vor de la ea, dar n-avea nici o îndoială că era prizoniera lor.

Creaturile s-au dat în lături ca să-i lase pe Vasili și Hart să se apropie din nou de ea.

— Anna, a început Vasili. Au nevoie de un emisar. Este atât de mult…

— Unde-i Kristina? Soldatul Yelagina. Unde este?

Încă un *val* și creaturile au depus-o pe sol pe Yelagina, lângă Demidova, șocată și scuipând, cu lacrimile curgându-i pe chip. Demidova a apucat-o de braț, ajutând-o să se ridice în picioare. În fosforescența stranie, arăta ca o fantomă.

Yelagina și-a șters fața, cu o expresie de nebunie în ochi.

— L-am văzut pe Budanov! Este aici, jos, cu noi!

— Budanov e mort.

— Nu! dădu Yelagina din cap, șocată. Jur, l-am văzut clar, doar de la un metru depărtare.

Întinse mâna spre masa fremătătoare de creaturi.

— Este acolo, undeva. Cu ele!

Demidova s-a uitat la Vasili, sau la cine o fi vorbit prin el.

— Dă-mi-l!

Vasili și Hart au schimbat o privire pe tăcute. Creaturile de sub pielea lui Hart s-au zvârcolit, umflându-i obrazul stâng. Într-o clipă, un mic mănunchi de tentacule i-au ieșit din ureche, apoi s-au retras ca picioarele unui crab adăpostit într-o cochilie de melc.

— Este rănit, spuse Vasili. Ele îl pot ajuta. Îl pot vindeca.

Demidova i-a sesizat ezitarea din voce, întârzierea dintre gând și vorbă, și a știut că nu Vasili era cel ce vorbea. Nu cu adevărat, nu din proprie voință.

— Dă-mi-l, a cerut, și am să vă duc mesajul la suprafață.

Creaturile care o *manevrau* pe Hart i-au făcut fața să zâmbească.

Vasili a dat din cap și masa de creaturi s-a învolburat. Ca într-o monstruoasă naștere, Budanov a fost expulzat din masa pulsatilă. Unul dintre brațele sale era rupt și răsucit sub el într-un unghi imposibil. Din gambă îi ieșea prin țesătura pantalonului capătul osului rupt. Fața îi era murdară și însângerată, dar ochii îi erau deschiși și ațintiți asupra Demidovei. În ei se vedea spaima.

— Soldat…

— Nu, ascultă, a întrerupt-o Budanov, întins pe stâncă, cuprins de nebunie și disperare. Urmează să fie executată o lovitură aeriană! În orice minut… Băga-mi-aș… în orice secundă! Vor…

Budanov și-a întors privirea către cercul de lumină palidă aflat mult deasupra.

Acum le putea auzi și ea – soseau MiG-urile – vuietul familiar al apropierii lor. Mai aveau doar câteva secunde. A cuprins-o o tristețe teribilă, o durere pe care n-a cunoscut-o niciodată. S-a uitat la Vasili, simțind cum se deschide un abis în ea, acolo unde ar fi trebuit să fie restul vieții lor. El i-a întors privirea, reflectându-i jalea. Apoi i-a văzut zbaterea de sub ochiul drept.

— Toate lucrurile pe care le-am fi putut învăța, spuse, iar ea nu era sigură dacă Vasili vorbea despre ei, sau creaturile vorbeau despre toate celelalte.

Șuieratul bombelor în cădere. Vuietul unei explozii sus, la suprafață – o ratare. O avalanșă de bucăți de stâncă desprinse din pereții puțului.

Marea de creaturi s-a mișcat spre Demidova, și ea a țipat, dându-se aproape de Yelagina. Creaturile au acoperit-o, au ridicat-o, și au dus-o repede de acolo. A simțit prima explozie, impactul, fulgerul fierbinte, în timp ce creaturile o duceau în tunelurile interioare. Ardeau, creaturile și pielea ei, apoi nu a mai simțit nimic.

• • •

Mai întâi, doar o ciupitură. Atât.

Apoi o zgârietură.

Demidova a tresărit, surprinsă că mai era în viață, dar cuprinsă de durere. Durere de arsură, de târâre, ce o făcea să geamă, să se crispeze, și să se roage șoptit lui Dumnezeu, în care nu crezuse niciodată.

Pleoapele i-au fluturat și și-a deschis ochii, și doar o clipă, durerea s-a diminuat puțin. Orașul din jurul ei – *oraș* era singurul termen potrivit – nu putea fi real, și totuși era sigură că nu visează. Un moment a lăsat durerea să o bântuie, privind la frumusețea și minunățiile vârtejurilor, a curbelor, a valurilor și a straniilor spirale care semănau mai mult cu niște copaci, niște

chestii înalte pe ale căror *trunchiuri* și *ramuri* atârnau mii de creaturi tentaculare, toate emițând acea lumină slabă, fantomatică. Ea și Yelagina îl văzuseră de departe, de sus, dar acum se aflau aici, în mijlocul lui. Se afla în casa lor.

Altă zgârietură și durerea a revenit.

Gemând, Demidova și-a coborât privirea și le-a văzut pe pielea ei goală, o sută de mici creaturi, ale căror tentacule îi mângâiau și îngrijeau carnea vie și arsă din răni.

— NU! a țipat, încercând să le scuture de pe ea scâncind în agonia mișcării. A rămas nemișcată, în timp ce o gândurile și revelația adusă de ele o umpleau de groază.

Își aducea aminte de bombardament, de explozia care a străbătut tunelul chiar în momentul când creaturile o duceau repede de acolo.

— Ele ți-au salvat viața, spuse o voce.

Demidova a recunoscut vocea fără să se întoarcă spre el. S-a abținut, pentru că știa că dacă s-ar fi uitat la Vasili, ar fi văzut ceva ce *semăna* cu el, dar *nu ar fi* el. O surprinse pentru că nu a mai vorbit.

Înghițind cu greu, simțind atingerea grijulie a tentaculelor, s-a uitat în dreapta și l-a văzut stând în apropiere, supraveghind-o. Creaturile atârnau de hainele sale și de păr. Când a vorbit din nou, ei i se păru că-i vede una și în gura, dar poate că a fost doar un joc de lumină.

— Yelagina? Budanov? l-a întrebat.

— Îmi pare rău.

Demidova a suspinat, închizând ochii.

— De ce am fost salvată?

Răspunsul lui Vasili a venit chiar de lângă ea.

— Ți-am spus. Au nevoie de un emisar.

Ea a deschis ochii, iar el se afla chiar acolo, îngenuncheat lângă capul ei, cercetând-o cu blândețe – cu o preocupare aproape parentală.

— Mai sunt și alte puțuri. Alte cratere. Au fost deschise în toată regiunea. Unele vor fi distruse, cum a fost acesta. Dar nu toate.

Pielea ei arsă pulsa de durere, dar simțea că mângâierea acelor tentacule începuse să o liniștească. Încet, s-a ridicat în picioare.

Demidova a răsuflat:

— Vasili…

El a ignorat-o continuând?

— Vor împărți cu tine unele dintre darurile lor. Te vor învăța lucruri minunate, inclusiv cum le este posibil să vindece distrugerile cărnii tale…

— Vasili…

— …și apoi le vei duce mesajul la suprafață.

— Vasili!

S-a uitat la ea, clipind de parcă s-ar fi trezit. Vasili avea fața nerasă și părul la fel de zburlit ca întotdeauna. În acest moment, semăna atât de mult cu sine însuși.

— Ce este, Anna? a întrebat, cu ochii îngustați, de parcă o provoca să pună întrebarea.

Ea a fost aproape să renunțe. Doar spusul vorbelor a costat-o totul.

— Cui îi vorbesc acum?

Vasili nu și-a întors privirea, dar nici nu i-a dat un răspuns. Au trecut câteva secunde înainte de a continua să descrie misiunea pe care intenționau să i-o dea creaturile.

Demidova a simțit gustul lacrimilor sărate ce-i curgeau pe obrajii scorojiți și-i ajungeau pe buze. A lăsat capul jos, fără să mai audă cuvintele lui Vasili decât ca pe un murmur înfundat.

Brațul drept nu-i fusese ars. S-a uitat la pielea netedă, neatinsă.

Sub ea se mișca ceva.

SFÂRȘIT